DİYARBAKIRLI AHMEDÎ

YÛSUF U ZÜLEYHÂ

(İNCELEME, METİN, DİZİN, SÖZLÜK)

Hazırlayan: Dr. İdris KADIOĞLU

Giriş ve Metin

B

Ankara - 2009

HAZRET-İ YA‘KÛB ‘ALEYHİ’S-SELÂM YÛSUF’UNI ARAMAGA ADAM GÖNDÜRDÜGİDÜR

Ahmedî dilden bırak mahbûbı sen
Söyle hüzni çok olan Ya‘kûb’ı sen

Kandîl-i hüzn içre olmışdı fitîl
Aglamakdan gözleri olmış ‘alîl

1325 Yûsuf’ı añup katı aglardı ol
Firkatiyle göñlüni taglardı ol

Geldi Cebrâ‘îl didi bir gün aña
Hâlik-ı ‘âlem hitâb eyler saña

Dir nice bir aglayu Yûsuf diyer
Nice bir ol Yûsuf’uñ gamgîn biler

Yûsuf’unı vird idüpdür diline
Çok diyince ol girer mi eline

Hem dahı ogulları da söyledi
Yûsuf adıyla kulak toldı didi

1330 Gel bu Yûsuf dimegı terk eyle sen
Yoksa bizi dahı evde görme sen

Ol didi dimem dahı ben adını
N’eyleyim bilmesiz ogul dadını

Ey benüm zâyi‘ olan yavrucugum
Adına kendine hasret oldugum

Vardı bir yol üzre bir ev itdi ol
Ol ev içre girüben uyurdı ol

Anasız oglumı dir itürmişem
Haberin almaga yola gelmişem

1335 Firkat ile yâ ogul oldum yâdın
Bârlı illerde işidelüm adın

Anı her kim göricek söyler idi
Yûsuf'uñ atasıdur dirler idi

Yûsuf adın işidüp anlar idi
Bir haber alam diyü dinler idi

Anda ebnâ'i's-sebîl gelür gider
Almadı ol Yûsuf'undan bir haber

Bir kulı kim Hak Te'âlâ gizleye
Halk-ı 'âlem bilmez anı izleye

AHVÂL-İ CEMEL-İ YÛSUF 'ALEYHİ'S-SELÂM

1340 Bir deve yavrusını Yûsuf civân
Almış anı saklar idi ol zamân

Ol küçük Yûsuf gideli başını
Egüp aglar töker gözi yaşını

Hasret ile bagrını kan eylemiş
Yimez içmez teni vîrân eylemiş

Bir 'Arab'a virdi ücret ol Resûl
Dir süvâr ol bu deveye yüri bul

Şâm'a Mısr'a var ara sâhibini
Kes kulagımdan bunuñ bu zârını

1345 Şâyet anıñ sâhibini bulasın
Yâ bilenlerden haberin alasın

Bir dahı işitmeyem bu zârını
Hâlik'ı virsin anıñ merâmını

Bir kasîde saña virem ey takî
Var anı şinlikler içre sen okı

Añlamaz gayrı dilidür her enâm
Kavmümüz ancak bilür ider kelâm

1350 Mısr'a Şâm'a var okı her kim bilür
Yâ benüm oglumdur ol yâhud bilür

Bindi ol deveye A'râbî gider
Varup ol Şâm illerin devrân ider

Bulmadı anı veyâ anı bilür
Şâm ilin gezdi bu dem Mısr'a gelür

Ol gezerdi şinlik olan arada
Ol kasîdeyi okurdı orada

Añlamaz gayrı velî okur hazîn
Agladur halkı sadâsıyla hemîn

1355 Geldi ol A'râbî zindân ucuna
Deve çökdi bâb-i zindân içine

Aldı Yûsuf kokusın ister göre
Ol deve ister ki zindâna gire

Ol 'Arab itdi kasîdeye 'amel
Gözlerinden akıdur yaşı cemel

FUHÛM-I KASÎDE

Ey ırak yollara gidenim ogul
Pîr atasını unudanım ogul

Yol bulup gelmega yok mı kudretin
Tâzece irmiş fidânım ey ogul

1360 Görmesen bir lahza turmazdın beni
Iztırârî terk idenim ey ogul

Firkat-i hecr ile mehcûra iriş
Em kılan derdime Lokmân'ım ogul

Zâyi' olan yavrucagım nirdesin
Gel baña ey nev-civânım nirdesen

Her kime sordum seni bilmediler
Nirde oldugun haber virmediler

Gel baña sen yâ haber göndür baña
Muntazır olmış atan ogul saña

1365 Hazret-i Yûsuf ki bunı diñledi
Bildi anı dilleridür añladı

Bildi kendini arar işbu 'Arab
Atasına bir haber eyler taleb

Ol devesini görüp bildi nihân
Leyki bilmezdi 'Arabı ol zamân

Ol 'Araba eyledi Yûsuf hitâb
Niredensin yâ 'Arab eyle cevâb

Ol didi Ken'ân ilinden oluram
Bir işe me'mûr olundum kıluram

1370 Yûsuf iytdi bir sü'âlim var saña
Yâ 'Arab anı bilürsin di baña

Var idi Ken'ân ilinde bir agac
Dalları var idi on iki sirâc

Ol dalın biri egilmişdi 'aceb

Ol agac turur mı şimdi yâ ‘Arab

Ol ‘Arab dir bu mu‘ammâ didigin
Ol Nebî Ya‘kûb durur söyledigin

On iki oglı var anıñ dalları
Biri gâ’ibdür gezerem illeri

1375 Egri dalı gitdi oglı gurbete
Ben araram me’mûram bu hizmete

Aña kâr itmişdür anıñ firkati
İntizârından gidermiş râhatı

Yâ yigit bulursın anı di baña
Sıhhat ahbârı ileteyim aña

Ol didi ben bunda pünhân olmışam
Yeddi yıldur bend-i zindân olmışam

Dir ‘Arab cürmün nedür olduñ sezâ
Bunca yıllar göresin zahmet cezâ

1380 Yûsuf iytdi ‘ayb-ı halkı söyledüm
Hak’dan özgeden i‘ânet eyledüm

İhtiyâr itdüm bu kem ef‘âli ben
Ol sebebden görürem bu hâli ben

Ol zamân Yûsuf münâcât eyledi
Hâlik’ına ‘arz-ı hâcât eyledi

Ehl-i zindânı kılupsın halka dûr
Taşra işin ehl-i zindâna tuyur

Ol sebebden ehl-i zindâna haber
Cümlesinden akdem anlara irer

1385 Yûsuf iytdi yâ ‘Arab benden yaña
Al bu altun bilezük olsun saña

Ol nebîye var du‘â kılsın o hâs
Ehl-i zindâna ire Hak’dan halâs

Ol ‘Arab dir ‘ahdüm olsun ireyim
Hâneme girmezden evvel varayım

Vireyim senden selâmı ben aña
Hem du‘â itdüreyim senden yaña

Yûsuf’ı bilmezdi evvel ol ‘Arab
Tanımaz şimdi anı oldur sebeb

1390 Kendini Yûsuf dahı bildürmedi
Hakkıñ emri olmaya şâyet didi

Ol deve diñlerdi Yûsuf sözüni
Zindân içinden ayırmaz gözüni

Ol kapudan içerüyi gözedür
Yaş akıdur boynunı hâ uzadur

Gitmek ister ol ‘Arab gitmez deve
Ol ‘Arab urur gidelüm dir eve

Yûsuf iytdi yâ ‘Arab urma anı
Hakkı kalur sende incitme cânı

1395 Bu deve aglar niçün anı digil
Ol ‘Arab dir bu deve benüm degil

Ya‘kûb’uñ ol gâ’ib olan oglunuñ
Devesidür yavrucukdan bu anıñ

Sâhibinden ayrulalı aglar ol
Firkat odıyla yüregin taglar ol

Atası buña süvâr itdi beni
Var didi ara bunuñ sâhibini

Mısr'ı Şâm'ı arayu gezdim yirin
Bulmadum anı ve anıñ haberin

1400 Bunca kıldum bu işe ben dikkati
Bunda vardur Hâlik'ın bir hikmeti

Hak Te'âlâ bir kulı kim gizleye
Mahlûkât-ı 'âlem anı izleye

Arama ile bulamazlar anı
Rû-be-rû olsa tanımazlar anı

Hâl diliyle dir deve nedür bu hâl
Görmeyince gün yüzüñ gitmem mahâl

Misk ü 'anber kokun aldum yâ perî
Bir kadem rencîde kıl görem seni

1405 Geldi Yûsuf kapuya dir yâ deve
Sırrı şây itme beni gör var eve

Atama varup bu hâli söyleme
Hüzni yiter anı gamgîn eyleme

Görelüm Hak'dan nice fermân ola
Bizlerin derdine ne dermân ola

Her ne iş itdüm devesi ol zamân
İrdi maksûda yola oldı revân

Ol 'Arab irişdi Ken'ân iline
Gitdi evvel ol nebînüñ yanına

1410 Didi gezdüm Mısr'ı Şâm'ı ser-te-ser

Görmedüm oglun ve almadum haber

Ol Mısır zindânına itdüm hırâm
Anda bir mahbûs saña itdi selâm

Ol kimesne eyledi senden recâ
Kılasın ıtlâkına anıñ du‘â

Yeddi yılmış ol zindânın içre ol
Pek niyâz itdi du‘âyı yâ Resûl

İytdi Yâ Rabbi o zindân ehline
Vir halâsı anların her birine

1415 Çün du‘âsı oldı ol peygamberin
İrdi yakınca halâsı anların

Gayrıya ider du‘âyı ol Resûl
Hâlik’ı tizce kılur anı kabûl

Kendünüñ olmaz du‘âsı müstecâb
İnkisâr âhı ara yirde hicâb

Sâ’il olmışdur anıñ yoluna âh
Ol sebeb olmaz du‘â dergâha râh

MELÎK REYYÂN VÂKI‘A GÖRÜP YÛSUF ‘ALEYHİ’S-SELÂM ZİNDÂNDAN HALÂS OLMASIDUR

Ahmedî söyle Melîk Reyyân’ı sen
Uykusında gördigi rü’yâyı sen

1420 Ol Melîk uyur meger rü’yâ görür
Nîl’in o nehri kesilmiş bir turur

Çıkdı yirinden anıñ yeddi öküz
Tavlu kuvvetlü be-gâyet key semüz

Yeddi dahı çıkdı gâyetde za‘îf
Tenlerinde lahmı yok gâyet nahîf

Yeddi dahı sünbül ü bugda tolı
Çıkdı anda dânesi olmış kurı

Yeddi sünbül dahı çıkdı başı hoş
İçlerinde dânesi yok başı boş

1425 Ol Melîk yanına anlar geldiler
Ol za‘îfler tavluları yidiler

Ol kalanlar birbirine sarılur
Kalkup ol yirden semâvâta varur

Bunları görüp Melîk havf eyledi
Çok mu‘abbirler getürüp söyledi

Ol mu‘abbirler tahayyür buldılar
Üç güne mühlet Melîk'den aldılar

Varuban tâ‘bîr kitâbın aldılar
Gice gündüz fikre anlar daldılar

1430 Ol dişin nebî ola mu‘abbiri
Hîç bulabilsin mi anlar ta‘biri

Hîç biri irişmedi ta‘bîrine
‘Âciz olup didiler birbirine

Cümlemiz ol pâdişâha varalum
Bu dişin ta‘bîri yok söyleyelüm

Bu söz ile ittifâkı kıldılar
Ol Melîk Reyyân'a anlar vardılar

Didiler şâhım kamu mu‘abbiri
Cem‘î kılduk yok bu dişin ta‘biri

1435 Takdîr-i Yezdânî çün yirin bulur
Yûsuf'uñ habsi o gün tamâm olur

Ol zamânda sâkîdârın nâgihân
Geldi hâtırına Yûsuf ol zamân

İytdi şâhım ta'bîri Yûsuf bilür
Hûb mu'abbirdür nice dise olur

Şâh iyder zindâna anı atmışuz
Bunca yıllardur anı unutmışuz

Var sen aña vâka'amı söylegil
Gör ne söyler anı gel baña digil

1440 Varuban sâkî Yûsuf'a söyledi
Bu dişin ta'bîrini söyle didi

Ol didi on biş sene âhir öte
Soñra yeddi yıl tahıl gâyet bite

Soñra yeddi yılda tahıl bitmeye
Mısr ilinden kaht u kıtlık gitmeye

Sâkî varup şâha anı söyledi
Şâh işitdi gâyet-i havf eyledi

Didi sen var bir de anıñ yanına
Gör ne söyler bu işin tedbîrine

1445 Sâkî varup anı teblîg eyledi
Bu işin tedbîri ne söyle didi

Ol didi yeddi ucuzlık yılda siz
Ekdirin tahıl ziyâde yirde siz

Sapı ile anbara koyun anı

Yiyesiz gelince kıtlık yılları

Sâkî varup böyle şâha söyledi
Şâh o dem Yûsuf'a tahsîn eyledi

Gâyet ile ol begendi bu işi
Didi 'akl-ı kâmil imiş bu kişi

1450 Biz gerek ki bu kişiye uyalum
Biz bu hizmet üzre anı koyalum

Şâh iyder varın Yûsuf'ı getürin
Ol umûrı pâdişâha yitürin

Geldiler kullar Yûsuf'uñ yanına
Buyurun dirler melîk dîvânına

Yûsuf iyder rûy-ı şâha bakmazam
Sıdkımı tâ bilmeyince çıkmazam

Şâha söylen hâlimi peykenleri
Katına getürsün ol biş zenleri

1455 Nice gördiler şehâdet ideler
Şâhı ol ahvâle vâkıf ideler

Olmayınca tâ ki sıdkıma güvâh
Varmazam dîvânına bilsün o şâh

Varup ol kullar Melîk'e söylemiş
Dir Melîk bu 'âkıbet endîşemiş

Ol Melîk varur Züleyhâ yanına
Çagırur ol zenleri dîvânına

Şâh o dem zenlere ibrâm eyledi
Katl iderem togrı dimezsiz didi

1460 Söyleyin ol Yûsuf'uñ ahvâlini
Bu Züleyhâ ile olan hâlini

Diseler togrı Züleyhâ'ya harâb
Dimeseler katl ider câna 'azâb

Girdi zenler iki taş arasına
Em nice olsun bu iş yarasına

Bakdı zenler ol Züleyhâ yüzine
Havf iderler ki görelüm sözine

Dir Zelîhâ söyleyin sizlere rây
Olmuş esrârım bu 'âlem içre şây

1465 Dahı gizlenmez bu ahvalim benüm
Dillere düşdi bu esrârım benüm

Eyledüm meydân-ı 'ışk içinde ad
Söyleyin ahvâli sizler her çi-bâd

Eyledi zenler şehâdet râ'igân
Yûsuf'uñ yog idi cürmi ol zamân

Bu Züleyhâ 'âşık idi Yûsuf'a
Kendi kıldı töhmet itdi Yûsuf'a

Cürmi yokdur Yûsuf'uñ ol işde bil
Sâdık-ı kâmil dürür bu işde bil

1470 Ol Melîk Zelhâ'ya iytdi n'eyledin
Hâ'inesin böyle işler eyledin

Lâyık olmazsın baña şimden giri
Sen baña dahı gerekmezsin yüri

Ol didi itdüm bu sır endîşesin
Yire urdum sırr-ı 'ışkın şüşesin

Ben anıñ ‘ışkıyla vîrân olmışam
Ben anınçün terk-i evtân olmışam

‘Âşıkıyam Yûsuf’uñ direm saña
Töhmet-i gadri ben itmişem aña

1475 Cümle ecrâmı ben itdüm bilmiş ol
Togrudur sâdık durur gâyet o kul

Ben aña râm oldum uymadı baña
Zerrece meylini salmadı baña

Her ne didi togrıdur nâtıkdur ol
Cümle töhmet bendedür sâdıkdur ol

Oldı esrârım bu halk içre ‘ayân
Eylemem şimden girü ‘ışkı nihân

‘Âşıkam bilsin bu ‘âlem kamusı
Yire urdum câhı ‘ırzı nâmûsı

1480 Ol benüm yârimdür agyâr eylemem
Sen beni terk eylesen ‘âr eylemem

Sen kabûl itsen ger itmesen beni
İsterem ol yâri terk itmem anı

Ol hüsünde gelmedi gelmez cemâl
Anı terk itmek mahâl-ender-mahâl

Çünki ol esrârı şâha söyledi
Ol Melîk anda anı redd eyledi

Ol Zelîhâ turmayup oldı revân
Aldı başın bir eve vardı nihân

1485 Ol Melîk andan gelür dîvân ider

Yûsuf’uñ ıtlâkına fermân ider

Yazdı aña töhmet oldı hânıma
Sıdkın izhâr oldı gel dîvânıma

Hatt-ı şâhı gördi ol Yûsuf kirâm
Eyledi zindân içinden ol hırâm

HAZRET-İ YÛSUF ZİNDÂNDAN HALÂS OLDIGIDUR

Fahr-i ‘âlem söyledi Yûsuf ahî
Sabrı benden çog imiş anıñ dahı

Evvelâ geldükde ol ıtlâkına
Ben çıkardum olsam anıñ yirine

1490 Ol Melîk hammâma anı göndürür
Sevb-i fâhirinden aña geydürür

Vardı şâha İbrânca virdi selâm
Hem senâlar kıldı İbrânca kelâm

Ol Melîk bilürdi gayrı dilleri
Bilmez idi ol dil-i ‘İbrîleri

Söyledi Yûsuf’a bu ne dil dürür
Bu dilin yiri di nice il dürür

Yûsuf iytdi bu eb ecdâdım dili
İlimiz oldı bizim Ken‘ân ili

1495 Ol Melîk iytdi meger asıllısın
Kul degilsin sen meger nesillisin

Ol didi atam Benî Ya‘kûb’dur bil
Ulu ecdâdımdur İbrâhîm Halîl

Mekr ile ilden ile atılmışam

Kul diyü elden ele satılmışam

Dir Melîk sehven saña zulm eyledüm
Kul digilmişsin seni kul eyledüm

Çün saña gadrim olundı ileri
Tahtımı virdüm saña şimden giri

1500 Yûsuf iytdi istemem tahtıñı yok
Var seniñ hakkın benüm üstümde çok

Dilerem evvel beni şâd idesin
Ehl-i zindânı sen âzâd idesin

Ehl-i zindâna Yûsuf zâd eyledi
Cümlesini anda âzâd eyledi

O zindân ehli irdiler azâda
İrişdiler o dem anlar murâda

Yûsuf iytdi koy beni ol hizmete
Nef' ola hem halk irişe râhata

1505 Pâdişâhım kahtın ahvâlini siz
Re'y-i tedbîrini anıñ bilmesiz

Koy beni tahıla anbâr üstüne
Ben düşürem tedbîriniñ kasdına

Bildigim gibi anı derc ideyim
Müstahak olanlara harc ideyim

Her kese haddine göre 'adl ola
İntifâ'ı çok idüp hazne tola

Ol Melîk gördi ki gâyet 'aklı var
Hil'ati geydürüp itdi haznedâr

1510 Her umûrı aña teslîm eyledi
Sen benüm ulu vezîrimsin didi

Hem aña virdi mükemmel bir sarây
Kul karavaş virdi vâfir hûy hây

Hîç gidermezdi yanından bir sâ‘at
‘Aklına fikrine iderdi pesend

Oldı on biş yıl bu hâl ile yürür
Başladı yeddi uçuzluk yıl gelür

Virdi ol yıllar re‘âyâya katı
Tahılı ekdürdi virdi kuvveti

1515 Ekecek deñlü virürdi kalanı
Toldurur anbâra sapıyla anı

Didiler sapıyla koymak ne sebeb
Soñra dögmesi olur halka ta‘ab

Ol sü’âl idenlere virdi cevâb
Dir ne deñlü çok kala olmaz harâb

Tursa bugda sünbül ile yâ ricâl
Gelmez anıñ dânesine bir zevâl

Yarın âdem dâneyi ider kifâf
Sapını hayvâna itdürür ‘alâf

1520 Gördiler bilür her işin re’yini
Hep begendiler anın tedbîrini

Cümle Mısr’ın halkı anı bildiler
İl vilâyet cümle eyyi didiler

Hastelik irdi Melîk’in cânına
Halkı da‘vet eyledi dîvânına

Didi görün Yûsuf'uñ tedbîrini
'Âkıl u kâmil bilür her re'yini

Anlar iytdi pür-hünerdür her demi
Görmedük biz böyle 'âkıl âdemi

1525 Şâh iyder çün yokdur evlâdım benüm
Yûsuf'a virdim bilin tahtım benim

Ben gidince tahta anı koyasız
Bey'at idüp cümle aña uyasız

İttifâk ile bu 'ahdi kurdılar
Tagılup yirlü yirine vardılar

Yûsuf iytdi acıram şâhım saña
Bir sözüm var râzı ol şâhım aña

Ol didi 'aklıña yokdur bir sözüm
Her ne disen tutaram anı gözüm

1530 İytdi ey şâhım diler misin amân
Ol müsilmân olasın ehl-i îmân

Bende var hakkın ben acıram saña
Küfr ile gitme revâ görmem saña

Ol Melîk 'arz it baña îmânı dir
Zahm-ı uhrâya uram dermânı dir

Aña telkîn itdi îmânı emân
Geldi İslâm'a Melîk buldı îmân

Fahr-i 'âlem ol Resûl-i kâ'inât
Rûh-ı pâk-i Mustafâ'ya vir salât

HAZRET-İ YÛSUF ‘ALEYHİ’S-SELÂM MISR’A PÂDİŞÂH OLUP ZÜLEYHÂ YOLUNA GELÜP YALVARDIGIDUR

1535 Ahmedî sen vir Züleyhâ’dan haber
Söyle bize ‘ışk-ı sevdâdan haber

Yûsuf’uñ ‘ışkı aña zûr eyledi
‘Âleme sultân iken hûr eyledi

Eyledi mahlûkı nefs içün halîl
‘Işk-ı mahlûk eyledi anı zelîl

Hâlik’ıña ‘âşık ol ‘ışkına yan
Her dü-‘âlem içre görmezsin ziyân

Her rızâsında bulun ‘ışk ile sen
Hâlik’a ‘âşık budur kıl ol hasen

1540 ‘Âşıkına fânîde virür cefâ
Âhirinde itdürür zevk u safâ

‘Işkına göre bulur ‘âşık sitem
Fânîde görmelidür derd ü elem

‘Işk-ı Hakk’ı enbiyâlar buldılar
Dîn yoluna bunca mihnet gördiler

Eylemişti anları ‘ışk isti‘âb
Her kazâ işi bilürlerdi sevâb

‘Işkın ol cüz’üne irdi evliyâ
Ol sebebden anlar oldı evliyâ

1545 Bizlerin ‘ışkı rızâsın gözlemek
Hakk’a varan yolı dâ’im izlemek

İsterüz senden eyâ Perverdigâr
Vir rızâña ‘ışkı gafletden uyar

Çün Züleyhâ'ya talâkı virdi şâh
Var baña lâyık degilsin didi şâh

Varup ol bir hânede meks eyledi
Sûretini Yûsuf'uñ nakş eyledi

Ayaga turur aña leyl ü nehâr
Gözleriniñ yaşı olurdı puñar

1550 'Işk uçundan râhatı bulmazdı ol
'Âr iderdi taşraya varmazdı ol

Dirdi ben ahvâlimi şûm eyledüm
Şem'-i ışka kendimi mûm eyledüm

Kılmadı bir kimse böyle şây-ı 'ışk
Bencileyin böyle bir risvây-ı 'ışk

Şây olundum 'âleme bu 'ışk ile
Bulmadum germiyyeti 'uşşâk ile

Bâri şây oldum murâd alsam idi
Vuslat-ı yâr ile dâd alsam idi

1555 Âteş-i 'ışkına yandurdum teni
Hîç sü'âl itmez ol dildârım beni

Kandîl-i 'ışkında olmışam fitîl
Aglamakdan gözleri kıldum 'alîl

Çünki ben aldurdum ol dildârımı
N'eylerem şimden girü bu varımı

Yûsuf'ı her kim diyerse gûşıma
Vireyim mâlımı ol sırdaşıma

Gelse biri Yûsuf'ı gördüm dise

Yâ birinden ben anı sordum dise

1560 Virem aña avuç ile sîm ü zer
Kim baña virdi Yûsuf'umdan haber

Ol Melîk Reyyân vefât itdi meger
Virdiler Zelhâ'ya mevtinden haber

Ol didi varsın baña nâfi' degil
Yûsuf'um sâg olsun ol mâni' degil

Geldi biri didi Yûsuf oldı şâh
Tahta giçdi Mısr'a oldı pâdişâh

Virdi aña hep karavaşlarını
Cümle mâl ile perîveşlerini

1565 Hizmetine koydı iki câriye
Tâkati yok hizmetine yarıya

Kaldı iki câriyesiyle putı
Kor öñüne putı görün nefreti

Didi bunca yıl saña ben taparam
Ma'bûdum diyü ayagın öperem

Sen işitmedin benüm giryânımı
Virmedin sen hîç benüm merâmımı

Bunca yıllardur beni güldürmedin
Ol visâl-i Yûsuf'a irdürmedin

1570 Virmedin bu derdime dermânı sen
Oldum âhir 'ışkınıñ risvâyı ben

Var dahı tapmam saña şimden giri
Arayım ma'bûdımı sen var yiri

Kırdı ol putı cevâhirlerini
Virdi iki câriyeye anları

Çünki putı kıldı Zelha târ u mâr
Eyledi aña hidâyet Kirdigâr

Didi var bir hizmetim siz bitirün
Yûsuf'uñ yoluna beni götürün

1575 Gözedin taşra varınca siz anı
İletin râhına ol görsün beni

Ol beni sormaz anı ben arayım
Belki bu derdime dermân urayım

Ol göre şâyet benüm giryânıma
Belki kıla derdimin dermânını

Ol benüm rü'yâm içinde söylemiş
Mısr'a şâhem gel seni alam dimiş

Bu söz ile ‘ışka talan olmışam
Bu söz ile terk-i evtân olmışam

1580 Ben bu gün râhına anıñ varayım
Hâlimi ‘arza kılup yalvarayım

Hâkim olmış merhamet kılup baka
Gördigim ol vâka‘a şâyet çıka

Şâh olanlar sâ'ili boş yollamaz
Ol kılur ihsânı me'yûs eylemez

Gördiler kös-i süvârî çalınur
Şâh süvâr olmış münâdî çagırur

Câriyeler ol Zelîhâ'yı alur
Yûsuf'uñ ol râhına varup turur

1585 Korlar anı bir yüce yir üstüne
Tâ sadâsı ire Yûsuf dostuna

Oturur anda bu fikri iderek
Yûsuf'uñ Tengrisi hak olmak gerek

Kul iken Yûsuf'ı sultân eyledi
'Âlimi hükmüne fermân eyledi

Gör beni sultân iken oldum hakîr
Gitdi câh u saltanat oldum fakîr

Didiler Yûsuf yakın irdi saña
Bir cevâbın var ise eyle aña

1590 Ol nidâ kıldı ki sâdık kul olan
Nefse uymayup başı devlet bulan

Nefsine uyan 'azîz iken zelîl
Hûr olur magrûr olur gözden 'alîl

Kûşe-i mihnetde olmışam esîr
Hâkim olanlar gerek ola habîr

Devleti virdi saña Rabbü'l-kerîm
Ol bu ahvâli diler gûne hakîm

Bilmedi Yûsuf anı varın didi
Bu niçün feryâd ider sorun didi

1595 Vardı kullar Zelha'ya didi size
Kim ta'addâ eylemiş söyle bize

Ol didi şâh atınıñ lüccâmını
Tutmayınca söylemem ahvâlimi

İşidür Yûsuf aña togrı gider

Atınıñ lüccâmını teslîm ider

Tutdı Zelha didi şâhın atı mı
Şeh-süvârum Mısr'ın ol sultânı mı

Yûsuf iytdi 'arz-ı hal it diñleyem
Söyle ahvâlin Mısır sultânıyam

1600 Yûsuf anı tanımadı ol zamân
Söyledi kim eylemiş saña yaman

Ol didi gadr irecek bir kişiye
Ol gerek erden ola yâ dişiye

Dâd içün mazlûm olan şâha varur
Ol kişiden şâh anıñ dâdın alur

Şâh idince gadrı kime varayım
Dâd içün kime varup yalvarayım

Sen baña itdün cefâlar ey 'azîz
Kim bizim da'vâmızı ide temîz

1605 Baña senden irdi 'ışkın şerbeti
Nûşî kıldum gitmez oldı lezzeti

Düni gün sende hayâlim yâr-ı men
Bilmedin n'idem bu bârı zârı sen

Yeddi yıl oldı senüñle sohbetüm
Âteş-i 'ışkıñla oldı ülfetüm

Hûb bilürsin hâlimi ne söyleyim
Ben saña senden şikâyet eyleyim

Bu 'ışk odı gelmişdür baña senden
Bu zahmetler irişdi baña senden

1610 Senüñ ‘ışkın ayırdı beni ilden
Ferâgat bulmadum bu derd ü dilden

Tâc u tahtum mâl u mülkim varı hep
Yoluña kıldum fedâ anları hep

Yandurup ‘ışkın beni kül eyledi
Ânî ‘ışkın dîdeme yol eyledi

Cûş idüp gözlerimi kıldım ‘alîl
Koydı zulmetde beni kıldı zelîl

Bunca yıllardur teniñ meftûnıyam
‘Âşık-ı zârem beniñ Mecnûn’ıyam

1615 Ben seniñ hüznüñle vîrân olmışam
Tâbe-i ‘ışkında biryân olmışam

Kandîl-i ‘ışkında olmışam fitîl
Şem‘-i ‘ışkın yandururam bunca yıl

Hîç benüm zâr-ı nihânım bilmedin
Hâlime bir dem haberdâr olmadın

Benüm derdime dermân itmedin sen
Beni bir dem nefes şâd itmedin sen

Dâd elinden Yûsuf’um ey dâd-ı tâm
Virmedin sen ‘âkıbet baña merâm

1620 Hâlini şikâyet ile agladı
Andaki halkın yüregin tagladı

Yûsuf iytdi cümle harcın göreyim
Her ne deñlü mâl dilersin vireyim

Ol Züleyhâ dir ki mâlı n’eylerem
Ben seniñ ancak visâlin dilerem

Şâh olupsın vir murâdımı baña
Yoksa rencimi halâl itmem saña

Şâh öñünden isteyü gelmiş gedâ
Şâh olanın ‘âdeti lutf u ‘atâ

1625 Şâh-süvârım sen beni göndürma boş
Vir murâdum kıl benüm göñlimi hûş

Al beni bir zevcelik ad eyle sen
Cism-i vîrânımı âbâd eyle sen

Yûsuf iytdi olmısın koca karı
Dahı bundan soñra n'eylersin eri

Bu söze incindi Zelha dir aña
Eyledin kocalıgı mehnâ baña

Bâr-ı ‘ışkın tenimi kıldı koca
Cân ile kalbim tüvânâdur nice

1630 Hep güzeller şâhı idi evvelüm
Bâr-ı ‘ışkın âhiri bükdi bilim

Tâzelıkdan sevmişem cânım seni
Ten karı nice atar mı cân anı

Ben seniñçün ‘ömrümi zây eyledüm
‘Işkın ile kendimi şây eyledüm

Âteş-i ‘ışkın beni fevt eyledi
Yandurup cismimi fertût eyledi

Daldı bahr-ı ‘ışka bu cân u tenim
Kalmadı devrâna dermânım benim

1635 Yûsuf iytdi sen beni unutmadın

Benden ayrılalı ‘ışkı atmadın

Ol didi hîç ten unuda mı cânı
Nâr-ı ‘ışkın bunca yıl yakar beni

Yûsuf iytdi nâr-ı ‘ışkımdan nişân
İsterem göstür anı eyle beyân

Zelha iyder tâ zübânın vir baña
Göstürem ol âteş-i ‘ışkı saña

İnce zengiyle binerlerdi o dem
Atı kamçıyla sürerlerdi o dem

1640 Virdi ol kamçı ucunı tutdı ol
Agzına yakın idüp âh itdi ol

Çıkdı agzından bir âteş ol zamân
Kamçıyı yandurdı gördiler ‘ayân

Atdı elinden Yûsuf kamçı sapın
Ol Zelîhâ bildi anı atdugun

Ol didi niçün atarsın anı sen
Beslerem bunca senedür anı ben

Yûsuf’um sensen bu ‘âlem içre er
Kanı ya sende bu erlikden hüner

1645 Âteş-i ‘ışkın gözümün ‘alevin
Taşrada bir lahza tutmadı elin

İçerimdedür seniñ ‘ışkın gözi
Yandurur cismimi gice gündüzi

Gör ki ‘avratlıgım ile ben anı
Bunca yıldur saklaram yakar beni

Âteş-i ‘ışkındur anı atma sen
İncinürem aña yazuk itme sen

Atdın anı eyle bî-kes kalsın ol
Vir yirine koram anı tursın ol

1650 Bunca yıllar eylemişüz ülfeti
İstemem bir lahza andan firkati

Bislemişem anı bu âna degin
Kıymetini bilürem senden yigin

Bunca yıllardur ben aña nökerem
Gice gündüz zahmetini çekerem

‘Işk odunı yakaram dindirmezem
‘Işk ocagın âteşin söndürmezem

Sen beni ‘ışka giriftâr eyledin
Gice gündüz işimi zâr eyledin

1655 Zencîr-i ‘ışkıña itmişsin esîr
Gezdürürsin bunca yıldur yâ emîr

Ben dahı te’dîb-i ‘ışkı bulmadum
Ben ‘aceb âzâda lâyık olmadum

Gitdi ‘ömrüm sen baña yâr olmadın
‘Âşık-ı zârem haberdâr olmadın

Kılmadın şimdi dahı dermânı sen
Var kıyamam yoluña sag olasın

Bu imiş bahtum benüm agyâr ile
Gide ‘ömrüm böyle âh-ı zâr ile

1660 Yûsuf iytdi yok izin olmaz n’idem
Âyînin âyînüme uymaz n’idem

Yalvaru Yûsuf aña dir itme zâr
Sen baña lutf eyle kılma inkisâr

Ol didi kıysam saña dil-hâh ile
Yandururdum ben seni bir âh ile

Var hemân sag ol seniñ hayrânınam
Her belâya karşu ben kalkanınam

Virdi vâfir altun aña ol zamân
Yûsuf andan yoluna oldı revân

HAZRET-İ ZELÎHA İSLÂM'A GELÜP NİKÂH İLE YÛSUF 'ALEYHİ'S-SELÂM ALDUGIDUR

1665 Kaldı Zelha anda gitdi ol emîr
Zelha'nın kalbi olundı münkesir

Mâ-sivâdan kat'-ı ümmid eyledi
Kendi ahvâlin tefekkür eyledi

Fikr ider oldı Zelîhâ bu işi
Atamıñ evinde gördügüm dişi

Bu 'aceb oldı ki nâ'il olmadum
'Ömrüm âhir oldı aña irmedüm

Ol ümîd ile bugün geldüm aña
Key 'aceb râm olmadı Yûsuf baña

1670 Çıkmadı ol vâka'am oldı yalan
Gitdi 'ömrüm boşına bunca zamân

İhtiyâr İslâm irişdi göñlüne
Hissedâr oldı hidâyet hûnına

Geldi ol vakit aña bir infi'âl

Söyledi Yûsuf baña nükte makâl

Ol baña ‘arz eyledi togrı dîni
Bende göñli olmasa dimez bunı

Âyînin âyînüme uymaz didi
Ol baña bu kavli nükte söyledi

1675 Kendinin dîninde olaydum eger
Belki pîrligime itmezdi nazar

Yûsuf'uñ Tengrisine yâr olayım
Hâlimi aña diyüp yalvarayım

Kim Yûsuf andan izinsiz bir işi
İtmez imiş indirem aña başı

Mâ-sivâdan kat‘-ı ümmîd eyledüm
Yûsuf'uñ Tengrisine meyl eyledüm

Putı atdum bâtıl imiş kamusı
Saña döndüm Yûsuf'uñ ey Tengri'si

1680 Sıdk ile ma‘bûdum illa'llâh didi
Hak Te‘âlâ anı makbûl eyledi

Hakk'a meyl itdi hidâyet buldı ol
Hisse-i îmâna nâ'il oldı ol

İtdi Yâ Rabbi benüm vir cismimi
Hem tüvânâlıgımı Yûsufumı

Sen keremler kânısın eyle kerem
Derdime dermânı senden dilerem

Derdime dermânı kimse kılmadı
Gayrılardan hîç ümîdim kalmadı

1685 Âteş-i ‘ışka beni mûm eyleme
Vir murâdım beni mahrûm eyleme

Sen kerem eyle baña dermânı kıl
Yûsuf’uñ vaslına sen fermânı kıl

Hâlik’ı Yûsuf’a fermân eyledi
Zelha’nıñ derdine dermân eyledi

Getürin eve Zelîhâ’mı didi
Biz saña virdük nikâh eyle didi

Biz seniñ virdük mahabbetiñ aña
Âşinâdur seni görmeden yaña

1690 Biz aña rü’yâda aña söyledük
Şimdi Mısr’a gelesin alam didük

Ol seniñçün Mısr’a geldi yâ emîr
Bunca zahmetler görüp oldı hakîr

Bunca yıllar çekdi ‘ışkıñ bârını
Gayrıdan isterdi ol dildârını

Şimdiye dek ol bizi bilmez idi
Ol sebebden yârına irmez idi

Ol henüz bildi bizi olundı yâr
Görmenüz lâyık biz aña intizâr

1695 İrdi vakti var sen anı alasın
İntizârından anı kurtarasın

Ol Zelîhâ’yı Yûsuf ive ive
Bindirüp kuçına göndürür eve

Hâlik’ı Cebrâ‘îl’e emr eyledi
Var Zelîhâ’mı sıga tiz söyledi

Vardı mess itdi gözüne irdi nûr
Bir kız oglan oldı güya misl-i hûr

Yüziniñ nûrı ziyâsı tal'ati
Bakmaga kimse götürmez tâkati

1700 Âşinâ oldı Hak'a irdi nidâ
Yâ Zelîhâ sen bize kıldın sadâ

Bunca yıllar bilmez idin sen bizi
Biz dahı hizlâna salmışduk sizi

Çagırırdın dâ'imâ sen ol putı
Virmedi saña merâm ol nekbeti

Bizi bildin bir kere kıldın nidâ
Yûsuf'ı virdim ve zînet hüsniña

Sen eger bilseydin evvelden bizi
Çagıraydın bir nefes adımızı

1705 Yûsuf'ı saña virürdüm ol zamân
Görmez idin bunca yılları yaman

Mahrûm olmaz bizi her kim çagırur
Ol murâdına irüp âhir bulur

Çün Zelîhâ bu nidâyı diñledi
Heybet irdi 'ışk-ı Yûsuf oynadı

'Işk-ı Yûsuf taşra kâra buldı yol
'Işk-ı Bârî eyledi kalbe nüzûl

'Işk-ı Yûsuf eyledi anda firâr
Kul ider mi şâh öñünde hîç karâr

1710 Taht-ı kalbe 'ışk-ı Hak itdi cülûs

Eyledi kalb anı kendine ‘urûs

Çünki ‘ışk-ı Hâlik’a oldı nöker
‘Işk-ı gayra hîç olunur mı nazar

Ne kerem kıldı aña ol lutfı bol
İtdi müstagrak anı ‘ışkına ol

Ol nidâyı sırra vâkıf eyledi
Ol vilâyet rütbesiyle toyladı

Ahmedî bunlar işâretdür bize
Diñle cânım hûb beşâretdür bize

1715 Bilmedi evvel Züleyhâ ol Hak’ı
Bilmedi bir kez çagırdı Hâlik’ı

İstedi ol nefsiniñ murâdını
Kıldı arzû andı Hakk’ıñ adını

Bir nidâ ile gözüne irdi nûr
Bir nidâdan cismini kıldı tahûr

Her ‘acûzeligını aldı mu‘în
Yûsuf’unı virdi hem hüsn-i güzîn

Bir bilişde bunca ikrâm eyledi
Bir nidâdan bunca in‘âm eyledi

1720 Mecnûn’ın virdi hemân Leylâ idi
Bir kerre yañıldı Yâ Mevlâ didi

Anun ile vâsıl oldı rif‘ate
Bir nidâ ile irişdi vuslata

Yâ ki mü’minler anı bunca zamân
Çagırup secde kılur gizlü ‘ayân

Gice gündüz çagıralar adını
Ol nice virmez anıñ murâdını

Eylemiş Ahmed seni zenbin ‘acûz
Gözlerin gafletden olmışdur gamûz

1725 Olmısın emrâz-ı nefse mübtelâ
Rahmeti bâbından iste kıl nidâ

Cümle hikmet bileniñ sultânıdur
Rahmeti derdimizin dermânıdur

Kapusında kulıyuz dilenciyüz
Rahmetini umaruz muhtâcıyuz

Ol ganîdür virgisi çokdur anın
Cümlesinden rahmi artukdur anın

Hâşâ ki mahrûm ide mü’minleri
Kapusından boş göndürmez anları

1730 Kalb-i mü’min tolıdur îmân ile
Nöker olmışdur Hudâ’ya cân ile

İtdügi işe peşîmân ola ol
Rabbenâ estagfiru’llâh diye ol

Her du‘âsında kıla hoş ‘âdeti
İsteye ol rahmet ile Cennet’i

Virür anı cümle ‘âlem şâhı ol
Eylemez mahrûm anı va’llâhi ol

Girelüm ol bâg-ı nahlistâna biz
Zevk idelüm temri dâne dâne biz

1735 Yûsuf’a irdi nidâ Hak’dan aña
Var Züleyhâ’mı nikâh eyle saña

Çün Zelîhâ âşinâ oldı bize
Var aña anı bagışladım size

Tutdı fermân-ı Hudâ'yı ol hemân
Döndi andan yirine oldı revân

Ol harâm bâbına irişdi girer
Câriyeler virdi Zelhâ'dan haber

Hânedânın nûrı irmiş didiler
Hûriler sultânı gelmiş didiler

1740 Ancılayın görmedi kimse güzel
Bu cihân içre aña yokdur bedel

Ol saña lâyık sezâdur yâ emîr
Biz aña lâyıkdur olalım esîr

Meclisine varup itdi feth-i bâb
Gördi inmiş eve gökden âfitâb

Gördi anı Rabb'den fermân ile
'Âşık oldı biñ göñül bir cân ile

Çeşmini Zelhâ'dan ayırmaz bakar
Âteş-i 'ışk anı kablayu yakar

1745 Yûsuf'una gör Hudâ'sı n'eyledi
Ma'şûk iken anı 'âşık eyledi

Ol Zelîhâ'daki 'ışkı aldı ol
Yûsuf'uñ kalbine anı saldı ol

Bilmez idi görsün anıñ dârını
Bilsin ol 'âşıkların fermânını

Bunda var hûbâna 'ibret Ahmedî

Hüsnüne magrûr olunmaya katı

Kıldugı ol şîveler meftûnına
'Âkıbet anlar geliser yolına

1750 İrdi Yûsuf Zelha'nın sevdâsına
Düşdi bu kez 'ışkınıñ gavgasına

İytdi yâ Zelhâ izin virin aña
Hak seni virdi nikâh itdüm baña

Yalvaru dir yâ Zelîhâ söylegil
Ol iyder biñ nâz ile vakti degil

Yûsuf aña yalvaruban zâr ider
Zelha aña dürlü dürlü nâz ider

Dir nikâha yâ Züleyhâ vir izin
Ol iyder kırk gün gerek saña hazîn

1755 Kırk sene gördüm ki 'ışkıñ zahmetin
Sende kırk gün gör bu şerbet lezzetin

Zelha'nın kırk yıldaki zahmetleri
Gördi Yûsuf kırk gün içre anları

Şöyle Zelhâ habsini ol zü'n-tikâm
Aldı kırk günde Yûsuf'dan intikâm

Gördi Zelhâ râm olunmaz n'eyledi
Yûsuf anda Hakk'a zârın eyledi

Rabbenâ sensin Mukallibe'l-kulûb
Kalb-i Zelhâ'ya beni sen eyle hûb

1760 Ol Züleyhâ'yı baña râm eyle sen
Anıñ ile vuslat-ı kâm eyle sen

Çün tamâm oldı Yûsuf'uñ kırk güni
İrdi ol vakt-i nikâhın dügüni

Nâr-ı ‘ışkı gördi Zelha kırk sene
Oldı bu kırk gün Yûsuf'a kırk sene

Bir nidâ irdi Zelîhâ'ya o gün
Vir nikâhıña izin olsun dügün

Eyledi şekvâ bize Yûsuf nidâ
İntizâr-ı hüzni kıldı ol edâ

1765 Gördigin kırk yıldaki zahmetleri
Yûsuf'a kırk günde göstürdüm anı

Dir Züleyhâ Yâ İlâhe'l-‘âlemîn
Cümle esrârı bilen sensin hemîn

Kalbime ‘ışkıñ tolıdur eylece
Kalmadı gayrıya bir yir zerrece

Yol bulamaz ‘ışk-ı Yûsuf izlene
Yir bulamaz anda varup gizlene

Bir dahı geldi nidâ Yûsuf'ı sen
Takdîr itmişem anı almalısen

1770 Ol seniñ dişin yalan eylemenüz
Virmişüz seni hilâf eylemenüz

Var seni virdim aña râm olasın
İznim ile var aña kâm alasın

Ol didi varup aña râm olayım
İntizârından anı kurtarayım

Leyki vadur bir murâdım Yâ Ganî
İsterem ol Yûsuf'a bildür anı

Sıdkını bildürmeyince ol emîn
Çıkmadı zindân içinden ol hemîn

1775 Yâ benim de sıdkımı ol bilmeye
Eyle bilsin kâmı benden almaya

Şimdi eyle zann ider ki kendiye
İtdügim meyli iderdüm gayrıya

Tâ şehâdet kılmayınca sen baña
Virmezem izn-i nikâhı çün aña

Yûsuf'a irdi Hudâ'sından hitâb
Ol Zelîhâ hakkına geldi cevâb

Bâkiredür pâk-dâmen ol hâtûn
Sâdıkadur kâmile 'ırzı bütün

1780 Olmadı gayrılara meyli anıñ
Hâlâ mihri üzredür 'ırzı anıñ

Degmedi gayrıların desti aña
Saklamışuz mihr ile anı saña

Şâd olup Yûsuf Zelîhâ'ya didi
Hakkıña Rabbüm şehâdet eyledi

Ol Zelîhâ Yûsuf'a dir yâ emîr
Hamdü li'llâh olduñ ahvâle habîr

Kâfire zenler lehüña söyledi
Hakkıña anlar şehâdet eyledi

1785 Ol seniñ câhil şehâdin mi kavî
Yâ benim 'âdil şehâdim mi kavî

Gerçi ol dem saña kıldım töhmeti

Eyle imiş ol cehâlet ‘âdeti

Ol cehâlet vakti ki işleri ben
İtdügime hîç ta’ab eyleme sen

Tâze ‘avrat oluban er görmeye
‘Âşık ola sevdigi râm olmaya

Yeddi yıl bir hâne içre olalar
Gice gündüz birbirini göreler

1790 Bâ husûsâ sencileyin dil-beri
Göre ‘avrat olmaya anıñ eri

Saña meyl itdüm ‘aceb midür baña
Levm iderdin ‘âkıbet geldi saña

Kırk sene sevdüm seni yâd itmedüm
Vaslın içün kimseye dâd itmedüm

Sen bu kırk gün ‘ışkı ‘âdet eyledin
Hâlik’a benden şikâyet eyledin

Kulum iken baña kıldın nâzı sen
Yâ nice kıldum tahammül anı ben

1800 Bunca yıllar sen baña virdin melâl
İntikâmım senden aldı zü’l-celâl

Sen de gördün mi bu ‘ışkıñ dâdını
Añladın mı ‘âşıkıñ feryâdını

Sende idi ol zamân göñlüm benüm
Bir mecâzî ‘ışk imiş meylim benüm

Bilmez idim ol zamân ma‘bûdumı
Gitdi ‘ömrüm bilmedüm mescûdumı

Hâlik’ı bildim seni ben n’eylerem
‘Işk-ı Hakk’ı buldum ülfet eylerem

1805 Şerbet-i ‘ışk-ı Hak’ı nûş eyledüm
Yûsuf’um ‘ışkıñ ferâmûş eyledüm

Mâ-sivâya kalmadı meylim şehâ
Leyki n’idem Hak beni virdi saña

Lâyık oldı ki beni râm bulasın
Vaslım ile tâ ki bir kâm alasın

Var nikâh eyle beni sen kâma gir
İzn-i Hakk ile bugün merâma ir

Yûsuf ol dem içre fermân eyledi
Hak yoluna nice kurbân eyledi

1810 ‘Akd olup kıldılar anlar zifâf
Oldılar ol gice anlar sîne sâf

Yâ İlâhî hürmetine anların
Nâ’il eyle maksûda yârânların

Ahmedî’nin ‘aybını eyle sitâr
Her dü-‘âlem kılma anı şermesâr

Rabbenâ senden umaruz rahmeti
Vir bize râhat cinânı rü’yeti

Sohbet ister Zelha ile ol imâm
Zelha girmez eline anıñ müdâm

1815 Ol Hudâ’nın hizmetine kul idi
Gice gündüz tâ‘ate meşgûl idi

Yalvarur Zelha ile halvet ider
Birgün anıñla olup sohbet ider

Ol Zelîhâ dir beni çok egledin
Tâ‘at-i Hak’dan beni alıkodın

Gitmek itdi savmagaya ol zamân
Tutdı Yûsuf gömlegini ol zamân

Pârelendi gömlegi Zelha anı
Gördi dir itdin bedel baña bunı

1820 Gömlegin yırtdum ol vakit ey begim
Bedel içün pâre kıldın gömlegim

Böyle ‘işret eyleyüp görüşdiler
Ol rızâ-yı Bârî’de sevişdiler

Gitdi bir yıl geldi bir oglı anıñ
Adını virdiler Efrâyim anıñ

Geldi Cebrâ‘îl aña yarın didi
Subh irince taşraya varın didi

Karşuña bir kimse gelür yâ emîr
Aña ikrâm eyle saña kıl vezîr

1825 Uyanup varur kapu taşrasına
Bir kişi irer anıñ karşusına

Sevbi eski setri ‘üryân eylemiş
Fakr odı bagrını biryân eylemiş

Bu mesel sözdür dimiş anı beşer
Kepenek altında yanur didi er

Bakmaz anda mû libâsa ol kerîm
Ol kulı ister ola kalb-i selîm

Ol eri Yûsuf bulup itdi vezîr

Re’y ü tedbîrin begendi ol emîr

1830 Arzulardı hükmi ol anı bulur
Ol dahı maksûdına nâ’il olur

Geldi Cebrâ‘il didi Yûsuf aña
Bu vezîrim kim dürür bildür baña

Ol didi bu ol uşakdur yâ ‘azîz
Ol beşikde kıldı ef‘âlin temîz

Sıdkıña ol gün şehâdet eyledi
Ol Melîk Reyyân’a anı söyledi

Ol Melîk’in kardaşınıñ oglı bu
Aslı pâk olanda olur eyyü hû

1835 Hâlik’a şükr eyledi anda emîr
Kim bu kâmil âdemi virdi vezîr

İ‘tibâr iderdi aña ol Resûl
Virdi aña mâl u mülk ü nice kul

Pek dörenlü yıl emînlikde sürûr
Eyledi on biş sene böyle mürûr

Geldi irişdi ucuzlık yılları
İzdiyâd ekdiler ol tahılları

Bir eken yüz deñlü andan biçdiler
Agniyâsı yıgdı fakrı şaşdılar

1840 Yeddi yıl buldı ucuz vakt-i kemâl
Her kemâlin âhiri olur zevâl

Ni‘metiniñ kadrini bilmese kul
Bulur encâm-ı zevâli aña yol

Ol cezâsıdur anı lâbüdd bulur
Fânide görmezse uhrâda olur

Fahr-i ‘âlem ol Resûl-ı kâ’inât
Ol Muhammed Mustafâ’ya vir salât

HAZRET-İ YÛSUF’UN KARDAŞLARI MISIR’A TAHIL İÇÜN GELDÜKLERİDÜR

Kaht-ı Mısr’ı Ahmedî söyle bize
Yûsuf’uñ ihvânını getür söze

1845 Söyle anlar nice Mısr’a geldiler
Hâk-i pây-ı Yûsuf’a yüz sürdiler

Eylik iden kişiler eylik bulur
Kemlik iden âhiri nâdim olur

Mısr’ın ehli ni‘meti çok buldılar
Her ferûmâye zî-ni‘met oldılar

Yohsuluna eylemez oldı ‘atâ
Eyle âdemden umulur mı sehâ

İrdi zillet kârı ehl-i sâyeye
Şân-ı rif‘at irdi ferûmâyeye

1850 Ni‘metin kadrini anlar bilmedi
Ol viren Rezzâk’a şükri kılmadı

Saymaz oldı ata beglerin gedâ
Her kafadan gelür oldı bir sadâ

Gördiler çün kesret ile ni‘meti
Ni‘metin kalmadı kadr ü kıymeti

Her fezâhat kârı anlar itdiler
Râh-ı isrâf ile anlar gitdiler

Cümle ni‘metler ser-i nân-ı ‘azîz
Mezbelelerde olunmazdı temîz

1855 Eylediler ni‘met-i Rahmân’ı hor
Eyledi Rezzâk’ın ol kahrı zuhûr

Başladı kıtlık senesi gelmeye
Hak anı dârü’l-emâna virmeye

Kıldı fermân ol sene Yûsuf ‘ayân
Ekmeyin tahıl eken kılur ziyân

Ekmediler ba‘zı ekdi anların
Bitmedi ekinleri ekenlerin

Gördiler anı ferâgat kıldılar
Mısr ili terk-i zirâ‘at itdiler

1860 Oldı darlık Mısr’ın ili sû-be-sû
Düşdi halkıñ arasına güft ü gû

Ayak altında yatan ni‘met kanı
Şimdi baş üzre bulamazlar anı

Cümle defter kıldı Mısr’ın halkını
Bildi anların ganîsin fakrını

Kıymet almazdı fakîrden ol ‘azîz
Bugda virürdi gıdâ ide lezîz

Açları unutmayım dir ol imâm
Karnı toyınca yimezdi ol ta‘âm

1865 Aç yaturmadı fakîr olanları
Üç sene böyle yüridi hâlleri

Agniyâda kalmadı tahıl gıdâ

İstediler mîriden anlar gıdâ

Akça aldı agniyâdan ol emîr
Anlara virürdi bugda hem şa‘îr

Ol kadar hazne yıgıldı ‘addi yok
Sıgmaz oldı deftere ne hattı çok

Hep derâhîm sîm ü zerden ne ki var
Hazne-i Yûsuf'dan mahbûs oldılar

1870 Kalmadı akça virürlerdi metâ‘
Aldı tahıl virüp itdi intifâ‘

Yûsuf'uñ bâyi‘i geldi ileri
Zu‘reoglı Mâlik ol didükleri

Virdi ol tavk ile misk-i ‘anberi
Virdi tahıl Yûsuf aldı anları

Kalmadı eşyâ kamusın virdiler
Mülkümüzi bey‘ idelüm didiler

Virdiler emlâkı tahıl yirine
Mâlik oldı şehr-i Mısr'ın yirine

1875 Ol bahâ-yı mülki dahı yidiler
Mısr'ın ehli cümle şâha geldiler

Didiler kul tek satılalım size
Ol bahâmıza tahıl virin bize

Cümlesi nefr ü ‘ayâlin satdılar
Hep bahâlarına tahıl aldılar

Şehr-i Mısr'ın halkı cümle oldı kul
Yûsuf'uñ kullugunı itdi kabûl

Hak bunı dârü’l-emâna virmeye
Mü’min ihvânlar giriftâr olmaya

1880 Mâlik İbn Zu‘re geldi Yûsuf’a
Hep ‘ayâliyle kul oldı Yûsuf’a

Ol iki kulları Büşrâ ü Beşîr
Kıldı âzâd anları Yûsuf emîr

Çok kerem anlara kıldı ol kibâr
Bende didi sizlerin eyligi var

Siz irişdiñiz kapuda dâdıma
Siz sebeb olmışsıñız âzâdıma

Ol Beşîr’in ‘aklını begendi ol
Virdi ana mâl u emlâk ile kul

1885 Kullanurdı anı hizmetinde ol
Südi pâk olanlar olur zî-‘ukûl

Bundan akdem Yûsuf’uñ dört biñ kulı
Kapusında kullar idi her biri

Şehr-i Mısr’ın virdi her kapusına
Nice kullar koydı her birisine

Ol fikir eylerdi kim kardaşları
Mısr’a gelürler tükense aşları

Kullara dir taşradan her kim gelür
Göstürüñ baña tahıl her kim alur

1890 Ol sene Ken‘ân iliniñ tahılı
Dükenür zahmet görür Ken‘ân ili

Bildiler kalmadı tahıl bir yirde

Şehri Mısr'ın hâkiminden gayrıda

Ol Melik halka tahıl satar imiş
İbrâhîm Halîl dîni tutar imiş

Ya'kûb ogullarına dir yâ benûn
Ol Melîk'den siz varın bugda alın

Ol Melîk ecdâdımızın dînini
Tutar imiş ol Halîl âyînini

1895 Bildirin aslıñızı tahıl vire
İ'tibâr idüben sizi göndüre

Mısr'a yakın varıcak dagılasız
Her ikiñiz bir kapudan giresiz

Sizlere tâ kim nazar ugramaya
Bu hüzünli bagrımı togramaya

Göz degermiş gizle mâlı yâ hoca
Enbiyâ andan hazer kılmış nice

Aldılar dört yüz fülûrı gitdiler
Dâr-ı Mısr'a her dü-kardaş yitdiler

1900 Şâh-ı kullar anları alup gider
Ol dîvân-ı Yûsuf'a anlar irer

Girdi kardaşlar anıñ dîvânına
Heybet irdi her biriniñ cânına

Yüzine urmış nikâbı ol imâm
Anlara eyle göründi ol kirâm

Gördi kardaşlarını bildi nihân
Bilmedi kardaşlar anı ol zamân

Yûsuf iytdi siz ne işe gelmisin
Bu diyârın âdemi degil misin

1905 Anlar iytdi ey şehâ Ken'ânîyüz
Ol Nebî Ya'kûb'un ogullarıyuz

Kaht ile bizler perîşân olmışuz
Eyyü adın işidüben gelmişüz

Ceddiniñ dîninde ol bildi sizi
Tahıl içün saña göndürdi bizi

Bildi Yûsuf atası sıhhat-neşîn
Bilmek ister İbn Yâmen kardaşın

Dir kamuñız oglu mı ol atanıñ
Dahı var mı sizden özgesi anıñ

1910 İytdi anlar bir küçük de oglı var
İbn Yâmen dirler aña yâdigâr

Ol didi ol dahı gelseydi bize
Bir yük artuk bugda virürdüm size

Anlar iytdi atamız virmez anı
Bir sâ'at yanından ayırmaz anı

Ol küçük kardaşımızuñ yâ kişi
Anasından var idi bir kardaşı

Gâyet ile 'âkıl kâmil hûb idi
Cümlemüzden ataya mergûb idi

1915 Anaları öldi öksüz oldılar
Boynı buruk vâlidesiz kaldılar

Yidi ol ma'sûmı kurdlar gitdi ol
Ol sebebden kardaşını ol Resûl

Bir sâ'at yanından ayırmaz anı
Salmış ana meylini ister cânı

Pek severdi ol uşagı atamuz
Hüsn-i hulkı hûb idi gâyet temiz

Yûsuf iytdi ol küçük kardaşıñız
Bir de gelince anı getüriñiz

1920 Bir yük aña bugda biz dahı ziyâd
Virelüm bugdañız olur izdiyâd

Anlar iytdi atamuz anı bize
İnanup virmez getürelüm size

Yûsuf iytdi gâlibâ kardaşına
Mekriñizle bir iş irmiş başına

Ol sebebden kardaşını ol Resûl
Havf ider anı inanmaz size ol

Anlar iytdi zâyi'ine biz sebeb
Oldugumuzçün inanmaz anı eb

1925 Biz koyunlar yanına varınca ol
İstedi koşdı bize anı Resûl

Biz giyik avına meşgûl olmışuz
Kurd anı yimiş meger tuymamışuz

Gömlegi boyanmış anıñ kanına
Anı iletdük atamuz yanına

Tâ ki kanlı gömlegini görsün ol
Sun'umuz yokdur bu işde bilsin ol

Gördi kanlı gömlegini ol kibâr

Aglar ol kardaşın imiş yâdigâr

1930 Yûsuf iytdi girmedi ‘akla bu söz
Zannım oldur var bu işde sun‘uñuz

Mekriñizle bir iş irmiş başına
Ol inanmaz kardaşı kardaşına

Bu sizin akvâliñiz sâdık ise
Bir dahı gelince ol gelür bize

Tâ getürmeyince siz bile anı
Bugda virilmez size bilin bunı

Yûsuf’ı kardaşları medh eyledi
Gaybetinde eyyüdür bizden didi

1935 Çünki anlardan işitdi bu sözi
Dir severmiş ihvânım gâyet bizi

Ger ne deñlü baña kemlik itdiler
Gaybetimde baña eyyü didiler

Kullarına söyledi kim bunların
Kaplarına toldurun bugdaların

Bir kulına gizlü anı söylemiş
Akçaların bir yüke koyın dimiş

Altunı bir yüke itdiler nihân
Niyyeti bu idi anıñ ol zamân

Yirleri köylükdür akça olmaya
Akça olmayınca belki gelmeye

Göreler akçaların getüreler
İbn Yâmen kardaşum yitüreler

Bunlara lâyık giyeler hil‘atim
Söylediler eyyü baña gaybetim

Anlara iytdi peygamber-zâdesiz
Çün dîvân-ı pâdişâha iresiz

Sizlere lâyık hil‘at geydürem
Ol ferah birle kapudan göndürem

Kalbi içre kıldı anlara halâl
Kalmadı göñlünde anlardan melâl

Var bize bundan beşâret mü’minân
Eyle cânım Ahmedî anı beyân

Hak Te‘âlâ didi Yûsuf kul iken
‘Aff ide ihvânını kinli iken

Hil‘at ile kapusından göndüre
Anları ferah mükerrem döndüre

Gaybetinde aña eyyü didiler
Ol sebebden bu keremi buldılar

1950 Yâ ki ben ‘âlemlerin sultânıyam
Medh ide uma kerem bile beni

Gele ecrâm ile anlar kapuma
‘Affı me’mûl ide ire tapuma

Ben nice anları magfûr eylemem
Hil‘at ile cennetime yollamam

Bâ husûsâ ol îmânî hil‘ati
Geymiş anlar bulmalıdur rahmeti

1955 Hamd ü şükr olsun bizi nâs eyledi

Rahmeti mü'minlere hâs eyledi

Mü'min itdün hil'at-i îmân ile
Kıl ferah haşrimizi cinân ile

Yûsuf'uñ kardaşları çün gitdiler
Varuban Ya'kûb ataya yetdiler

Yüklerini boşadırlar ol zamân
Altunı yükde bulurlar nâgihân

Gelüben Ya'kûb ataya didiler
Ne sahî sultân imiş söylediler

1960 Bizlere ikrâm u 'izzet eyledi
Hil'at-i in'âm u hürmet eyledi

Hem selâm itdi saña ol pâdişâh
Hâtırın sordı seniñ ol ulu şâh

Ol yine altunmuzı virmiş bize
Gizlüce koymış anı yükümüze

Belki almanuz anı diyü 'ayân
Virmiş anı gizlüce bize nihân

Ya'kûb iytdi n'eyleyim böyle sözi
İmtihân itmiş ola şâyet sizi

1965 Bir dahı aña varınca götürüñ
Yâhud unudulmış anı yitürüñ

Hakkıdur teslîm idiñiz anı siz
Yarın oddan kurtarasız cânı siz

HAZRET-İ İBN YÂMEN'İ KARDAŞINA GETÜRDÜKLERİDÜR

Ahmedî vir İbn Yâmen’den haber
Nice vardı kardaşına mu‘teber

Nice Ya‘kûb anı irsâl eyledi
Kardaşı Yûsuf nice el eyledi

Bir nice gün ol tahılı yidiler
Bir dahı Mısr’a varalım didiler

1970 Anlar iytdi yâ ebî diler misin
Şâh bize tahıl vire ister misin

Virem âdem başına bir yük tahıl
Virmez artuk nâzırı eyler bahîl

İbn Yâmen’i eger virsen bize
İki yük bugda getürelim size

Şâh sü’âl itdi bize kardaşıñız
Var mıdur dahı sizin yoldaşıñız

Bir küçük kardaşımız var söyledük
Andan anı biz haberdâr eyledük

1975 Ol didi bir dahı gelince bize
Getürün anı virem bugda size

Ol gelürse bir yük artuk virürem
Gelmese sizi tehî döndürürem

Ya‘kûb iytdi yine fikre dalmısız
Hîle ile aña mekri bulmısız

Kardaşını zâyi‘ itdüñiz ‘ayân
Bunı dahı itmek istersiz nihân

Siz varıñız size anı virmezem
Size anı inanup göndürmezem

1980 Kardaşınıñ yâdigârıdur baña
İstemem ire ziyân işler aña

Anlar iytdi şâha ansız varmanuz
Varsak ansız tahıl andan bulmanuz

Gitmediler ansız anlar bir zamân
Açlıg ile hâlleri oldı yaman

Gördi Ya‘kûb gitmez anlar söyledi
İbn Yâmen’i alup varın didi

Leyki anı virürem şimdi size
Va‘de idin getürün anı bize

1985 Anlar iytdi vir getürelüm bile
‘Ahdimiz olsun getürelüm yine

İnşâ’a’llâh dimediler bu işe
İktizâ itdi düşeler teşvîşe

Ya‘kûb iyder ceddimin ‘ammâmesin
Virem anı şâha benden viresin

Ol gelen altunı aña yitürüñ
Tahıl içün kiçe kilim götürüñ

Aluban anları yola düşdiler
Şehr-i Mısr’a varuban irişdiler

1990 Vardı kullar Yûsuf’a virdi haber
Yine Ken‘ânî yigitler geldiler

Ol didi varın getürün indirin
Her ikisin bir odaya kondırın

Vardı kullar anları getürdiler

Yûsuf'uñ dîvânına yitürdiler

İrdiler Yûsuf ile görüşdiler
Virdiler 'ammâmeyi buluşdılar

Aldı ol 'ammâmeyi dir buluram
Bu beşâretdür peygamber oluram

1995 Virdiler altunları söylediler
Bu yanış gelmiş bizimle didiler

Yûsuf iytdi çünki yanış olmış ol
Ol sizin olsun yirini bulmış ol

Anlar iytdi hâk-i pâya irmişüz
Kem hedâyâ ile saña gelmişüz

Tahıla lâyık degil ki virelüm
Altunı al tahıl içün n'idelüm

Ol didi bu söz revâ olmaz yiri
Şâh olan virdigini almaz giri

2000 Gayrı her ne ki getürmişsiz bize
'Arza kılın virelüm tahıl size

Tahıla dirler bahâmuz yok durur
Bilürüz seniñ 'atiyyen çok durur

Biz kilim kiçe getürdük kıl kabûl
Al anı tahıl vir ey ihsânı bol

Ol didi kim şey'-i ednâ alalum
Hâtır içün şey'-i a'lâ virelüm

Almasam anları bugda virürem
Leyki hâtırlar hoş olmaz bilürem

2005 Kullarına anda fermân eyledi
Kondurun bunları varın söyledi

Her iki kardaş bile kondı o gün
İbn Yâmen yalañızca kaldı çün

Aglayu ol demde bir âh eyledi
Ol sadâsı Yûsuf'a râh eyledi

Yûsuf iytdi ne sadâ aglar biri
Didiler Ken'ânlı kardaşın biri

Getürüp katına aña söyledi
Ne sebeb aglarsın ey uşak didi

2010 Ol didi vardur firâkım aglaram
Ol firâk odıyla bagrım daglaram

Kondılar her iki kardaş bir eve
Ünsiyet ülfet kılur anlar bile

Ben tehî kaldım benüm yok kardaşım
Ol sebebdendür akar gözüm yaşım

Yalañuz kaldum firâk aldı beni
Ol firâkı âteşi yakdı beni

Şimdi kardaşım olaydı bu gice
Konup anuñla olurdum bilece

2015 Yûsuf iytdi var mı ana kardaşın
Böyle aglarsan iner gözden yaşın

Ol didi kim var idi bir kardaşım
Bir anadan bir babadan sırdaşım

Ben sabiyken zâyi' olmış bilmedim
Anıñ ahvâline vâkıf olmadum

Bilmezem ne hîle kılmışlar aña
Anı kurdlar yidi söylerler baña

Atam inanmaz buña söyler katı
Firkat ile kaldırupdur râhatı

2020 Kanlu gömlegini bulmışuz anıñ
Bulmaduk nâm u nişânıñ biz anıñ

Olmadı andan bize bir feth-i bâb
Firkat ile bagrımız olmış kebâb

Kardaşımdan beni mahrûm itdiler
Firkat-i şem‘a beni mûm itdiler

Ben itürdüm ata ana kardaşım
Gice gündüz aglaram dinmez yaşım

Yûsuf iytdi sen burada aglama
Bizleri mahzûn idersin eyleme

2025 Sen ferah ol ki ferah biz bulalum
Tâ müsâfir hakkını biz kılalum

Er olan mihmânı mahzûn eylemez
Yidirür a‘lâ fenâ hûn eylemez

Bil seni biz bunda mahzûn itmenüz
Yalañuz bir hânede yaturmanuz

Kardaşın yirine saña biz ahî
Göstürelüm var anıñla ol ahî

Ben seni virdüm müsâfir ogluma
İletin mihmân idin Efrâyim’e

2030 İbn Yâmen’i alup götürdiler

Meclis-i şâh-zâdeye yitürdiler

İçerü girüp aña virdi selâm
Merhabâ geldin diyü itdi kıyâm

Kaynadı göñlü o dem Efrâyim'e
Didi beñzersin benüm kardaşıma

Kıldı sohbet şerbet oldı cânına
Vardı Efrâyîm atası yanına

Dir ebî göndürdügün mihmân-ı hân
Dir karındaşıma beñzersin hemân

2035 Yûsuf iytdi hak dimişdür ey ogul
Ata ana togma kardaşımdur ol

Vardı Yûsuf İbn Yâmen yanına
Havf irişdi İbn Yâmen cânına

Bildi Yûsuf havfını söyler aña
Göstürem Yûsuf karındaşın saña

Açdı yüzünden nikâbı ol hemîn
Ben Yûsuf kardaşınam dir ol emîn

İrdiler anlar o demde vuslata
İrdiler anlar diyâr-ı hayrete

2040 Birbirine sarulup agladılar
Hem ta'âm irdi bilece yidiler

Yâ İlâhî işbu vuslat hürmeti
Vir bize râhatlıg ile Cennet'i

Yûsuf iytdi sen beni kardaşlara
Söyleme bu sırrı cânım anlara

Görelüm Hak’dan nice fermân olur
Bizlere ne yol ile dermân olur

Bir iş itdürem saña gitmeyesin
Bildürem anı ki havf itmeyesin

2045 Yarın ol bugda virilecek yire
Sen dahı kardaşlar ile var bile

Anda bir hîle iderler anı bil
Tâ ki yanımda turasın iki yıl

Anlar iytdi hîle itdi kardaşı
Hîle iden bulmalı hîle işi

Bir hayâlet göstürelüm anlara
Sen bil ammâ söyleme ihvânlara

Subh irüp anlar dîvâna geldiler
Ol kilim kiçeleri getürdiler

2050 Didiler ednâ şeyimiz çok degil
Tahıla kıymetlıga lâyık degil

Sen kerem kıl olmışuz muhtâc-ı kût
Şey’imiz azdur velâkin çoga tut

Aldı ednâ şeyleri ol Mısr-ı hân
Virdi a‘lâ bugda anlara o cân

Aldı azı çogı ikrâm eyledi
Müstahak olana in‘âm eyledi

Var bize bunda beşâret Ahmedî
Söyle mü’min kardaşa vir râhatı

2055 Yarın ol mahşer yirine varıla
Ol dîvân-ı Kibriyâ’da turula

Bir bölük mü'mine oluna hitâb
Siz ne içün gelmişsiz virin cevâb

İydeler hûr-ı cinânın var seniñ
Tâlibiyüz râgıbıyuz biz anıñ

Bir nidâ ire 'amel ister erü
Kimde var hâlis 'amel gelsin berü

Müşterîsiz kanı kıymet görelüm
Siz dahı hûr-ı cinânı virelüm

2060 Bu hitâbı işide ol mü'minûn
Şermesâr olup turalar ser-nigûn

Söyleyin diyü ire bir de hitâb
Virile ruhsat ide anlar cevâb

Anlar ide Cennet'e lâyık bahâ
Kulda bulunmaz n'idelim ey sehâ

Ger kula olsa 'amel cenâna dal
Bî-'amel kullar cinân almak mahâl

Cümle zî-kıymet cihân-ı mâ-fîhâ
Cennet'in bir kasrına olmaz bahâ

2065 Kıymeti yokdur cinânın bilmişüz
Fazl-ı ihsânıñla uma gelmişüz

Var 'amel azdan dahı noksânı çok
Arasan yarar size bir dâne yok

Cümle noksân ile gelmişüz size
Urma noksânımızı yüzümüze

Sen keremler kânısın eyle kerem

Kapuña geldük tehî virme elem

Bizde yok kıymet cinânı alalum
Gelmişüz fazluñla anı bulalum

2070 Hak Te‘âlâ iyde ki yâ kullarum
Ey benî ‘ârif olan mü’minlerüm

Gelmisiz ednâ şey ile çün bize
Biz gerek a‘lâ şey’i virem size

Yûsuf ihvânından aldı kem şey’i
Virdi ol kem şeylerine ol eyi

Aldıgıçün oldı hâtırları hûş
Anların göndürmedi hamlini boş

Kendine kemlik idenden kem şeyi
Aldı anıñ yirine virdi eyi

2075 Kul iken kullarıma lutf işledi
Aldı ednâ âlî şey bagışladı

Yâ ki ben ‘âlemlerin sultânıyam
Müznibîn kullarımıñ rahmânıyam

Ben nice dostum olan mü’minleri
Kılmayım makbûle kem tâ‘atleri

Hep kabûl oldı ‘ameliñiz bize
Fazlım ile cennetim virdüm size

Cümlesi magfûr-ı makbûl olalar
Ol bölük varup cinâna gireler

2080 Yâ İlâhî hürmet-i âl-i Habîb
Sen bu in‘âmı bize eyle nasîb

Biz gelelüm Yûsuf'uñ destânına
Seyr idelüm bâgına bostânına

Yûsuf ihvânına dir anbâra siz
Cümleñiz varın ki bugda alasız

Bir yük artuk bugda virsünler size
İletin mahsûs anı atañıza

Varuban anbâra anlar girdiler
Bir kızıl altundan ölçek gördiler

2085 Ol Melîk Reyyân anı kılmış idi
Yûsuf'uñ zabtına ol girmiş idi

İbn Yâmen yüküni son dutdılar
Ölçegi ol yüke pünhân itdiler

Yüklediler yola oldılar revân
Kapudan taşra varınca ber-yabân

Gördiler kulları şâhin yürüşür
Enseden anlara gelüp irişür

Didiler yok 'ulbe-i zer bir görün
Sizde midür arayın anı virin

2090 Anlar iytdi biz peygamber-zâdeyüz
Ol harâm ugruluk işi bilmenüz

Kullar iyder hamliñize bakaruz
Bakmayınca şâhımızdan korkaruz

Yükleri indirüben aradılar
İbn Yâmen'iñ yükünde buldılar

Gör ne kıldı Yûsuf'um ol hanlara
Bir hacâlet irdi ol dem anlara

Kullar aldı İbn Yâmen'i gider
Gitmedi anlar dahı şâha döner

2095 Vardılar ol pâdişâhın yanına
Turdılar mahzûn anıñ dîvânına

Yûsuf'ı gör ne letâfet eyledi
Anlara gör ne zarâfet eyledi

Dürr-i yek-tâyı nice rengi boyar
Togrı ugrıya diyü alıkoyar

İytdi bizlerden ne kemlik gördiñiz
Ne sebeb böyle hıyânet kıldıñız

Sizlere lâzım ki togrı olasız
Hîç düşer mi sizler ugrı olasız

2100 Anlar iytdi hâşâ ugrı olmaduk
Bir uşagın mekrine biz ugraduk

Biz eger ugrı olayduk ey şehâ
Dört yüz altunı getürmezdük saña

Şâh iyder kim ki mekre ulaşur
'Âkıbet ol dahı mekre tolaşur

Gâlibâ sizler de mekkâr oldıñuz
Ol sebebden mekri sizler buldıñuz

Anlar iytdi bir sabîdür n'idelüm
Eylemiş bagışla anı gidelüm

2105 Yûsuf iytdi ugrılık gâyet yaman
Sâhib olmaz ugrıya 'âkıl olan

Ugrıya sizler ki sâhib olasız

Gâlibâ siz de aña yataksıñız

Siz de anıñ kardaşısız eylece
Aldıgın zâhir bulursız biylece

Cümle kardaşlar süriñiz bir dürür
Sizlerin re'yi bu kârı kıldurur

Anlar iytdi ol bize ey şâhımız
Ana ayrı ata bir kardaşımız

2110 Zâyi' olan kardaşından buldı yol
'Ammetesiniñ kuşagın çaldı ol

Bu da anıñ kardaşı bir atadan
Kılsa bu kârı buña 'ayb neden

İbn Yâmen hâna ta'zîz itdiler
Sen niçün bu kârı kıldın didiler

Zann ider şâh ki bizler dimişüz
Ugruluk iyle diyü söylemişüz

Adımız eyyü iken oldı harâb
Bu hacâlet odına olduk kebâb

2115 Şâhımız bizlere ikrâm eyledi
Haddimizden artuk ihsân eyledi

Sen niçün bu kâr-ı ugrı eyledin
Togrı adımızı ugrı eyledin

İbn Yâmen didi bi'llâh itmedüm
Ugrılık râhına aslâ gitmedüm

Anlar iytdi yâ kim itmişdür bunı
Hod seniñ yükünde buldılar anı

Ol didi altûnı yükündüm nihân
Eyleyen kılmış bu ef'âli yegân

1120 Anı iden bunı dahı eyledi
Sizlerin mekriydi baña ugradı

Ger hıyânet var ise sizlerde var
Kardaşıma mekriñiz hod âşikâr

Bilmedüm kardaşım ile ben size
N'eylemişem hâ'in olduñız bize

Kıldıñız bunda beni âvâre siz
Atanın yanına nice varasız

Yûsuf iytdi çün bu kıldı töhmeti
Söyledin icrâ idem şerî'ati

2125 Yâ bunun zâyi' olan kardaşı
'Ammetesine kılınca ol işi

Ol şerî'at üzre aña n'etdiñiz
Anı icrâ idelüm buña diñiz

Anlar iytdi ugrı mâl eyesine
Hizmet ider tâ aña iki sene

İş bunuñ kardaşı 'ammetesine
Eyledi hizmet aña iki sene

Yûsuf iyder ben hükümde kâzıyam
Bu sizin ahkâma ben de râzıyam

2130 Bu gerek iki sene hizmet ide
Hakkını itmâm idüp soñra gide

Anlar iytdi kıl kerem ey şâhımız
İdelüm yirine kulluk birimiz

Olmayınca ol eve varamanuz
Atamızı biz inanduramanuz

Yûsuf iytdi ben o zulmi eylemem
Kul yirine âhiri kul eylemem

Virmezem anı size varın didi
Turmayın râha girin varın didi

2135 Vardılar taşra didiler n'idelüm
Ne yüz ile biz ataya gidelüm

Meşveret kıldılar anlar varalum
İbn Yâmen'i zûr ile alalum

Kimseniñ bunda güci yitmez bize
Pehlivân olsa yine birimize

Böyle tedbîr ittifâkı itdiler
Dönüben andan dîvâna gitdiler

Hazret-i Yûsuf o dem fikre varur
Gelse bunlar zûr ile benden alur

2140 Şehr-i Mısr içre bulunsa bir kaçı
Anlara yitmez şehir ehlin güci

Nesl-i İbrâhîm'den olmasa biliñ
Urmasa arkasına el Revbil'iñ

Şehr-i Mısr'ın halkına karşu koyar
Na'rasıyla cümleniñ ödün yarar

Oglı Efrâyim'e Yûsuf söyledi
Ol kişiler baña gelince didi

Anlar irüp karşu turınca dîvân

Sag elin arkalarına sür nihân

2145 Öyle olsa anların giçer ahı
Kalmaz anda kuvvet-i zûrı dahı

Şol ‘amâme ceddim ol İbrâhim’iñ
Başına sardırır ol Efrâyim’iñ

Bir oda içre anı kıldı nihân
Geldiler anlar dîvâna nâgihân

Geldiler anlar dîvâna turdılar
Arkaların gizlü Efrâyim sıgar

Didiler şâhım kerem idin bize
Ol uşaksız varmanuz atamıza

2150 Kıl kerem vir oglunı götürelüm
Va‘dimiz vardur anı yitürelüm

Ol didi nesl-i peygamber olasız
Siz niçün şer‘iñize uymayasız

Virmezem ben anı size biliñüz
Kat‘-ı ümmîd eyleyüben varıñuz

Didiler şâhım telef itme cânı
Biz diriz eylik ile virin anı

Yoksa kemlik ile senden aluruz
Şehriñi vîrâne kılup varuruz

2155 Revbil iytdi vir karındaşım baña
Yoksa bir na‘ra kılurum bil saña

Hep helâk olur işidenler gider
Hem saña yazuk olur cânıñ gider

Yûsuf iytdi virmem anı biliñiz
Her ne cebriñiz var ise kılıñız

Şâh olan ancak Hudâ'dan havfı çok
Mâ-sivâdan zerre deñlü havfı yok

Ol şecâ'at rûzigârın esdirin
Var ise bir erligiñiz göstürin

2160 İstedi Revbil kıla na'ra yaman
Çıkmadı anda sadâsı ol zamân

Revbil iytdi bilmezem n'oldı baña
Nesl-i İbrâhîm'den el urdı baña

Didiler anlar dahı n'oldı bize
Bilmenüz ne irdi bu zûrımıza

Yûsuf iytdi erlik idersiz ere
Heybet ile ayagın urdı yire

Zelzele irdi sarâya gördiler
Heybet aldı anları gaşy oldılar

2165 Heybet ile söyledi zann itdiñiz
Bu şehirde yok mıdur er bildiñiz

Nirde erler var ise şâha gelür
Şâh işiginde dilâverler olur

Hîç bilürsiz sizlere ben n'eylerem
K'în cihânı sizlere teng eylerem

Turmayın bu şehr içinden gidiñiz
Yoksa kemlik ile olur kaydıñız

Korkup anlar şehr içinde vardılar
Atamıza nice varak didiler

2170 Ol Yehûzâ dir ataya varmazam
İbn Yâmensiz aña görünmezem

‘Ahdimiz vardı anıñ oglanını
Kim selâmet götürelüm biz anı

İki sene ben burada kaluram
İbn Yâmen’i aluban varuram

Anlar iytdiler gel imdi gidelüm
Oglı itdi ugrulıgı n’idelüm

Biz aña ‘ahd eyledük togrulıgı
Biz ne bildük oglunuñ ugrulıgı

2175 Bizlere ata inanmazsa mahâl
Kârubânıñ halkına itsün sü’âl

Tâ biline oglunuñ ugrulıgı
Mâ-cerâ işde bizim togrulıgı

Ol Yehûzâ kaldı anlar gitdiler
Varuban Ya‘kûb’a hâli didiler

Sen eger dirsen yalandur bu makâl
Kârubânıñ halkına eyle sü’âl

Ol didi kim yâ ogullar n’etdiñiz
Yaram üzre zehr-i mârı atdıñız

2180 Bakar idüm zâyi‘ oglum râhına
Şimdi düşdüm o kuzumuñ âhına

Hîç bu âhım size te’sîr eylemez
Ol katı göñlüñizi nerm eylemez

Siz ki bir kardaşa idersiz ziyân

Acısı gelmez size ider yegân

Zahm idince bir kişiniñ cânına
Acısı gelmez anıñ ihvânına

Bu misâle bak iriş me‘âline
Ata ana ile kardaş hâline

2185 Câna olmışdur bu barmaklar ogul
Birbiriyle kardaş oldı cümle ol

İrse agrı barmagın birisine
Hisse yok ol acıdan gayrısına

Müşterekdür cân acınıñ dârına
Böyledür ata ana evlâdına

Ogul acısın görür ata ana
Ol cigeri pârelenür hem yana

İki ciger-pâreden ayrılmışam
Âteş-i firkatle biryân olmışam

2190 Eylemiş firkat odı bagrımı kut
Sizlere te’sîr idebilmez bu od

Siz benüm zâr-ı nihânım bilmesiz
Hâlime aslâ haberdâr olmasız

Zâyi‘ oglum vâka‘asın dilerem
Ta‘bîrini Hâlik’ımdan umaram

Anlar iytdi bilmenüz n’itsen gerek
Âhiri Yûsuf diyü gitsen gerek

Ahmedî bildür bize sen bu işi
Sevmez ata ile kardaş kardaşı

2195 Fevt olunca ata birbirin sever
Bunlara bâ‘is nedür söyle haber

Şefkat-i ataya iderler hased
Ol hased kardaş mahabbetine sed

Fevt olunca ata ref‘ olur hased
Şefkat-i ihvân olur arada sed

En büyük kardaş ata yirin bulur
Birbiriniñ yoluna varın virür

Fahr-i ‘âlem ol Resûl-i kâ’inât
Ol Muhammed Mustafâ’ya vir salât

HAZRET-İ YA‘KÛB ‘ALEYHİ’S-SELÂM NÂME-İ İBN YÂMEN’İ İSTEDİGİDÜR

2200 Yidiler çün ol gelen tahılları
Yok gıdâ Ya‘kûb’a dir ogulları

Ya‘kûb iyder yâ ogullar varıñız
Şâh-ı Mısr’a yine bugda alıñız

Bal ile yag aña vâfir götürün
Tahıl alup bize tizce yitürün

Benden aña nâme iletin göre
İbn Yâmen oglumı şâyet vire

Aña varınca mülâyim söyleyin
Hem du‘âmı aña teblîg eyleyin

2205 Hâkim olan mülâyim söz yiyer
Yâ koya meydâna ser yâ sîm ü zer

Nâme ile balı yagı aldılar
Vakt irince şehr-i Mısr’a irdiler

Cû‘ elinden tenleri olmış zebûn
Girdiler dîvân-ı şâha ser-nigûn

Evveli toh şâha karşu koydılar
Aç olunca gör ne magbûn oldılar

Eylemez nefsi zebûn illâ ki cû‘
Eyyüler cû‘ ile buldılar huşû‘

2210 Didiler ey şâhımız sultanımız
Cû‘ ile irdi helâke cânımız

Biz kalîlce şey ile geldük size
Saña lâyık olanı eyle bize

Olmışuz akdem mugâyir söziña
Biz utanuruz bakalu yüziña

Biz şefî‘ itdük atamız nâmesin
‘Aff idüp bizleri hâtır sayasın

Nâmeyi ol demde virdiler aña
Yûsuf aluban kıyâm itdi aña

2215 Aluban tenhâya vardı anı ol
Gözlerinden yaşını akıtdı ol

Evveli besmeleyi yâd eylemiş
Hamd ile ahvâli îrâd eylemiş

Hak selâmı üstüña olsun melîk
Her dü-‘âlem devletin olsun melîk

Tutdı kıtlık ilimiz gâyet katı
Halkımızın gitdi tâb u tâkatı

Saña göndürdüm ogullarımı ben

Bakma noksân işlerin ‘aff eyle sen

2220 Ben seni ehl-i keremden bilmişem
Ol sebebden yanıña göndürmişem

Ol benüm yavrumı alıkomısın
Ugrı diyü hâ’in anı bilmisin

Ol peygamber-zâdedür ugrı degil
Aña kemlik eyleyen togrı degil

Ol işi bir gayrı kimse eylemiş
Ol anıñ mekrine şâyet ugramış

Bil gözüm nûrı bir oglum var idi
Anası yog idi baña yâr idi

2225 Ol benüm oglumı zâyi‘ itmişem
Hayli demlerdür anı itürmişem

Bu kuzum ol oglumuñ kardaşıdur
Bir anadan sırrınıñ yoldaşıdur

Ben bunı anıñ yirine bagrıma
Basuban em eylemişdüm agrıma

Sen beni andan dahı dûr eyledün
Firkatiyle beni mehcûr eyledün

Olmaz ugrı ol benüm yavrı kuzum
İnkisârım alma şâhım ey gözüm

2230 Sen kerem eyle anı göndür baña
Devlet-i dâreyni Hak virsin saña

Bildi Yûsuf nâmeniñ mefhûmını
Yazdı ol dahı anıñ ma‘lûmını

Eyledi havf inkisârından anıñ
Gözleri toldı firâkından anıñ

Yazdı oglun istemişsin yâ Resûl
Hüznün encâmı ferahdur bilmiş ol

Ceddin İbrâhîm'i Nemrûd oduna
Atdılar irişdi Rabbüñ dâdına

2235 Âteşi aña gülüstân eyledi
Sabrı içün aña ihsân eyledi

Sen dahı sabr it ecirler alasın
Âhir encâmı ferahlar bulasın

Hak seniñ ogulların dûr eylemiş
Rahmetiyle seni ma'mûr eylemiş

İtdi Yûsuf al bu mektûbı size
Eyletin tizce anı atañıza

Aldı biri irdi Ken'ân iline
Varuban virdi anı atasına

2240 Okudup mefhûmını bildi anıñ
Göñli andan şübheye vardı anıñ

Yûsuf'um bu olmaya itdi gümân
Bu anıñ akvâline beñzer hemân

Gör ne hoş sözler baña yazmış durur
Derdimiñ dermânını bulmış durur

Hoş tesellîler virüp dâd eylemiş
Kalb-i mahzûnımı âbâd eylemiş

Rabbüm anı hakka mâ'il eylesin
Anı maksûdına nâ'îl eylesin

2245 Ol baña virdi bunuñla teşvîşi
Bunda vardur hikmet-i Yezdân işi

Sabr idelüm görem encâmı n'ola
Belki oglumdan baña bir yol ola

HİKÂYET-İ BEŞÎR VE GÖMLEG-İ ŞİFÂ

Ahmedî virdin cefâlardan haber
Vir bize dahı vefâlardan haber

Hazret-i Yûsuf şifâ pîrâheni
Nice göndürdi atasına anı

Gördi Yûsuf atasınıñ nâmesin
Açlıgına açdı akar abasın

2250 İytdi Yâ Rabbi dilerem vir izin
Kendimi keşf ideyim yiter hüzün

Bunca yıllar atamı benden ırak
Eyleyü virdin bize bunca firâk

Atamı sen bunca mahzûn eyledin
Bagrını hicrân ile hûn eyledin

Hüzn odından sen anı âzâd kıl
Kalb-i mahzûnını Yâ Rabb şâd kıl

Kıldı makbûl o du'âyı Kirdigâr
Bir sadâ geldi seni kıl âşikâr

2255 Yâhud Cebrâ'îl didi bildür seni
Böyle fermân eyledi Rabbü'l-ganî

Arka gömlegin Beşîr eyle öte
Göndür anı gözüne sürsin ata

Kanlı gömlek ile yumdı ‘aynını
Bu şifâ gömlegidür açar anı

Ol Beşîr’i yâ Yûsuf bilür misen
Diñle anı bildürem saña hasen

Ol kuyuda yitdi seniñ dârıña
Ol sebeb oldı seniñ âzâdıña

2260 Ol sebebden kul olup satıldıgın
Ol sebebden ilden ile atıldıgın

Anasıydı ol atan câriyesi
Tâyen idi ol zamânda anası

Bu Beşîr atan kulıydı ol zamân
Ol senüñ süd kardaşındur bil ‘ayân

Emzürürdi anası bir gün anı
Bir güneş yirde yaturmışdı seni

Geldi atan gördi çün oldı hazîn
Kahrı kıldı câriyesine hemîn

2265 Aldı elinden Beşîr’i satdı ol
Ol zamân bu işi yanış itdi ol

Bir puñar üzre Beşîr’i bir kişi
Satun alup aldı gitdi gör işi

Geldi atan ol karavaş yanına
Firkatin odını saldı cânına

Gelmedi bu işi atan Hakk’a hûş
Ol sebebdendür firâka oldı tûş

Didi ayırdı uşagı anadan

Böyle ma‘sûm uşaga kahrı neden

2270 Ben dahı anı Yûsuf’dan ayıram
Âteş-i firkat nicedür duyuram

Ol sebebden atadan dûr olmasın
Firkat-i hecr ile mehcûr olmasın

Ol Beşîr’in anası vardı o dem
Ol puñar üstüne basmışdur kadem

Hâlini ‘arza kılur Yezdân’ına
Râgıb olmış derdiniñ dermânına

Dir esîrem varamam bilmem n’idem
Ol kuzumuñ düşüp ardınca gidem

2275 Zâyi‘ oldı bunda oglum ey ganî
İsterem senden görem bunda anı

Aldı oglumı elimden ol Resûl
Satup anı ilden ile virdi ol

Ol beni ayırdı andan yâ Gafûr
Sen de anı Yûsuf’undan eyle dûr

Ol benüm evlâdımı itdi hakîr
Sen de anıñ Yûsuf’uñ eyle esîr

Firkate saldı beni İbn Halîl
Anı dahı sal firâka kıl ‘alîl

2280 Virmeyince oglumı yâ Rab baña
Virme yâ Rabbi anıñ oglun aña

Böyle dir aglar kamu leyl ü nehâr
Gözleriniñ yaşını kılmış puñar

Hüzn-i firkat eylemiş anı zelîl
Aglamakdan gözleri olmış ‘alîl

İnkisâr eyler atañа ol karı
Ol sebebdendür ata bulmaz seni

Bunca yıllardur ol su üzre turur
Her gelen gidenlere sudan virür

2285 Al Beşîr’im vir Beşîr’im söyler ol
Şâyet oglum ola me’mûl eyler ol

Ol atan ile Beşîr’in atası
Yolları gözler ogul âvâresi

Eylemiş buña kasem Rabbü’l-ganî
Görmeyince tâ karı ol oglunı

Yûsuf’unı Ya‘kûb’a göstürmezem
Ol murâda anları irdürmezem

Ol Beşîr’i göndürünce yâ emîr
Varsın evvel anasına ol Beşîr

2290 Gömlegin sürsin anası gözüne
Nûrı gelüp tâkat irsin dizine

Anasından soñra varsın atañа
Böyle fermân eyledi Rabbin saña

Yûsuf iytdi ol Beşîr’e sen dahı
Baña süd kardaş mısın sen yâ ahî

Mâcerâyı söyledi aña emîr
Vâlidesin bildi şâd oldı Beşîr

Gömlegini ana teslîm eyledi
Var saña bir kardaşım koşam didi

2295 İbn Yâmen’i oturdur yanına
Fâhir esvâb geydürür hem kendine

Göndürür kardaşlarına kulları
Çagırın gelsün dîvâna anları

Geldi kardaşlar dîvâna turdılar
İbn Yâmen’i mukârin gördiler

Birbirine söyledi anlar nihân
Bu melîk ne hürmet idüpdür aña

Bunca ‘izzet kılmaga nedür sebeb
Yûsuf’uñ kardaşı olmasın ‘aceb

2300 Bakdı Yûsuf anlara sâkin dirâz
İster ide anlara izhâr-ı râz

N’itdiñiz dir kardaşıñız Yûsuf’ı
Saldıñız ol çâh-ı zulmete hafî

Siz niçün ol kardaşa kahr itdiñiz
Kul idüben ilden ile atdıñız

Hak Te‘âlâ kıldı aña merhamet
Virdi aña ‘izz ü câh u saltanat

Görin aña ne keremler eyledi
Âhir anı Mısr’a sultân eyledi

2305 Bir hacâlet irdi anlara hemîn
Ser-nigûn olup tururlar key hazîn

Yûsuf iytdi görmeyin sizler hicâb
Sizlerin kahrı baña oldı savâb

Gördiler Yûsuf mülâyim söyledi

Yûsuf'a anlar da 'özrin diledi

Didiler Yûsuf mısın ey hânımız
Şermesâr itdin bizi sultânımız

Ol didi ben Yûsuf'um havf itmeyin
Hem hacâlet görüben hüzn itmeyin

2310 Siz baña kemligi eylik itdiñiz
Hem gıyâbımda beni medh itdiñiz

Ol zamân kardaşlar anı bildiler
Yalvaru ayagına sarıldılar

Kemlik itdük saña Rabb'üñ n'eyledi
'Âlem üzre seni sultân eyledi

Gerçi bizler saña kemlik kılmışuz
Leyki devletiña bâ'is olmışuz

Gel keremler kıl bizi 'aff eyle sen
Urma cürmümüz yüze mahv eyle sen

2315 Hakkıña biz kılmışuz cürm ü hatâ
Şâh olanın işidür 'aff u 'atâ

Ne hakâret itsen idersin bize
İntikâmı görmenüz lâyık size

Ol didi kemlige kemlik kılmanuz
Kayd-ı intikâma zâhib olmanuz

İntikâm-ı kaydı hâkim eylemez
Yârine a'dâsına kem söylemez

Kalbiñiz tolsun tesellî sözleri
Yarlıgasın Hak sizi hem bizleri

2320 Ataya gömlegim irsâl eylerem
Biriñiz varın bilece dilerem

Sürsün anı gözlerine açıla
Vara hüzni göñli pası açıla

Ol Yehûzâ dir baña vir götürem
İşbu hizmeti baña vir bitürem

Kanlu gömlegi ben eyletdüm aña
Bu şifâ gömlegi ihsân it baña

Ol didi anı gerek Beşîr göre
İntizârı var gerek evvel ire

2325 Sen dahı anıñla bile var götür
Müjdemi vir ataya yalvaragör

Ol Beşîr ile Yehûzâ vardılar
Şehr-i Mısr'ın taşrasına irdiler

Gömlegin kokusun aldı rûzigâr
Vardı Ya'kûb'un dimâgına salar

Kızlarıyla otururdı ol Resûl
Yûsuf'uñ kokusı geldi didi ol

Kızları iytdi unutamazsın anı
Gitdi 'ömrüñ dahı ararsın anı

2330 Ol didi ol vâka'anıñ ta'bîri
Olmalıdur görmeliyem ben anı

Kat'-ı ümmîd eylemem Yezdân'ıma
İrmeliyem âhir ol dermânıma

Ol Beşîr ile Yehûzâ geldiler
Anası oldugı suya irdiler

Ol Beşîr anda kalur anasına
Ol Yehûzâ varur ol atasına

Anda gördi ol Beşîr anasını
Hüzn içinde tutar oglı yasını

2335 Bir su kabı elde halka su virür
Al Beşîr'üm vir Beşîr'üm çagırur

Aldı elinden su içdi ol Beşîr
Gördi a'mâ gözleri hüzni kesîr

İytdi aña söyle ahvâlin ana
Böyle aglarsın niçün yana yana

Ol didi ben oglumı itürmişem
Bunca yıl bu yiri mesken kılmışam

Oglumı bu yirde zâyi' eyledüm
Ne diyâra gitdi anı bilmedüm

2340 Baña böyle Rabbüm ilhâm eylemiş
Oglun ol yol üzere ara dimiş

Beklerem bunda garîb oglum bulam
Yâ bilenlerden haber alup soram

Sen 'aceb ol oglumı bilür misin
Sıhhatinden bir haber virür misin

Gelişin nirden soraram ben saña
Nireye varırsın haber vir baña

Ol didi Ya'kûb'a geldim ireyim
Yûsuf oglunuñ haberin vireyim

2345 Yûsuf oglı Mısr'ın ol sultânıdur

Mısr ilinĩñ derdinĩñ dermânıdur

Ol karı iytdi İlâhî ne ‘aceb
Yûsuf’unı göre Ya‘kûb ne sebeb

Va‘de kılmışdın İlâhî sen baña
Andan evvel irmelisin ogluña

Benden evvel Yûsuf’unı ol Resûl
Kılmadı zâyi‘ ki evvel bula ol

Sen benüm oglumı evvel vir baña
Soñra anıñ oglunı göstür aña

2350 Ol Beşîr sürer kamîsı yüzüne
Nûr iner ol anasınıñ gözüne

İytdi ey ana Beşîr oglun benem
Görme bundan soñra sen hüzn-i elem

Baña emir oldı ki evvel saña
Soñra ire Ya‘kûb oglundan yaña

Bilişüp birbirine sarıldılar
İrdiler maksûda nâ’il oldılar

Ol Yehûzâ çün atasına varur
Yûsuf’unuñ müjde haberin virür

2355 Ya‘kûb iytdi Yûsuf’um ne dîndedür
Söyle sen ol anı ne âyîndedür

Ol ‘aceb ma‘bûduna olmış mı yâr
Ben anıñ fikrindeyim leyl ü nehâr

Bunca yıllar havf-ı esrârım budur
Agladugım hüzn-i efkârım budur

Ol Yehûzâ söyledi ki yâ ebî
Ceddimin dînin tutar gâyet kavî

Hamd ü şükr itdi Hudâ'ya ol Resûl
Secde-i şükrâne kıldı anda ol

2360 Bir nice gündür aluram kokusın
Söylemezdüm görmeyim tâ korkusın

Ol Yehûzâ atasına söyledi
Ol Beşîr'in hâlin i'lâm eyledi

Ol Beşîr ile anası geldiler
Meclis-i Ya'kûb'a hâzır oldılar

Gömlegi Ya'kûb'a virdiler hemân
Gözlerine sürüp açıldı 'ayân

Gördi Ya'kûb anları dir el-amân
Kılmışam ben sizlere ol dem yaman

2365 Ol zamânda sizi tefrîk eyledüm
Hâlik'a hûş gelmedigin bilmedüm

Nâdim oldum ol işe idin halâl
Virmeyin bir dahı siz baña melâl

İytdiler anlar halâl olsun size
Siz dahı idin senâ habrı bize

Birbirine kıldılar anlar halâl
Kalmadı anlar arasında melâl

Ya'kûb iytdi Rabbenâ kıldım hatâ
'Affı kıl bagışla cürmüm kıl 'atâ

2370 Bilmezem bilmezlik ile eyledüm
Şimdi bildüm aña tevbe eyledüm

Ey bürâder gör takî mü’minleri
Ne sever Hallâk-ı ‘âlem anları

Bir esîre inkisârından hemîn
Bunca mihnet gördi ol mukarrebîn

HAZRET-İ YA‘KÛB ‘ALEYHİ’S-SELÂM MISR’A GELDÜGİDÜR

Söyle Ahmed râh-ı Ya‘kûb’ı bize
Vir ferah mahzûn olan kalbimize

Şehr-i Mısr’a nice vardı ol Resûl
Nice buldı Yûsufı Ken‘ân’a yol

2375 Hazret-i Yûsuf didi ihvânına
Cümleñiz varın atanıñ yanına

Akça virem kırk yük aña götürün
Dahı biñ yük tahıl aña yetürün

Anları cümle tasadduk eylesün
Müstahak olanlara bezm eylesün

Akrabâ olanları söylen aña
Cümlesini aluban gelsin baña

Tahılı altunı alup gitdiler
Hazret-i Ya‘kûb’a varup yitdiler

2380 Didiler kılduk hıyânet yâ ebî
Zâhir oldı şermesâr olduk hepi

Yâ ebâ kizb oldı cümle sözimiz
Kalmadı bakmaga saña yüzümüz

Bizleri ‘aff itdi Yûsuf yâ ata

Sen de ‘afv it kılma şekvâ hazrete

Hak Te‘âlâ hazretinden dile sen
Bizlerin ‘afvını recâ eyle sen

Ol bizi ‘afv eylemezse yâ ata
Bizler içün hasretâ vâveyletâ

2385 Gördügün hüzn-i firâkı bunca gün
Cümle gördük bir hacâletde bugün

Aglayu aglayu çok yalvardılar
Gözleri yaşıyla yir suladılar

Ya‘kûb iytdi vakti vardur ivmenüz
Vakt-i makbûle irince dilerüz

Altun ile tahılı kısm itdiler
Halk-ı Ken‘ân’a anı bezm itdiler

Ehl-i Ken‘ânî merâma irdiler
Kaht içinde rızk-ı vâfir buldılar

2390 Ol Nebî evlâdı ehl-i beytini
Akrabâsıyla ta‘allukâtını

Yüklediler cümlesi oldı revân
Râh-ı Mısr’a girdi ulu kârubân

Hazret-i Yûsuf atası yoluna
Yürüyüben vardı istikbâline

İrişüp birbirine sarıldılar
Ol ferah büka’sını agladılar

Nâ’il-i maksûd olup gitdi tarah
Cümle hüznüñ âhiri olur ferah

2395 Yâ İlâhî hürmetine anların
Nâ'il eyle maksûda yârânların

Kıl selîm îmân ile dünyâmuzı
Her dü-'âlemde utandurma bizi

Atasıyla halasın Yûsuf alur
Anlar ile tahta varup oturur

Geldiler kardaşları tahta yakın
'İzzet ü bûs itdiler anlar zemîn

Yûsuf iytdi yâ ebâ evde iken
Gördügim rü'yâ sabî hâlde iken

2400 Söyledüm ta'bîrini kıldın o gün
Ta'bîri çıkdı henüz anıñ bugün

Ehl-i târîh Yûsuf'uñ vâka'ası
Didiler kırk sene oldı arası

Ya'kûb iytdi Yûsuf'a söyle baña
Nice mekr itdiler ihvânıñ saña

Didi sorma anların itdügini
Anları 'aff eyle sen gitdi güni

Yâ ebâ anları kıldım ben halâl
İsterem sen dahı kıl virme melâl

2405 Bir hacâlet gördiler bu işde kim
Virmedi bir kimseye anı hakîm

Uydılar şeytâna anlar ol zamân
Gördiler andan hacâletle ziyân

Baña eylik oldı anlar kemligi
Ol sebebdür olmışam 'âlem begi

Anların hakkına senden umaram
Kıl halâl anlara ihsân-ı kerem

Cümlesi birbirine itdi halâl
Kalmadı aralarında bir melâl

2410 Yûsuf iytdi yâ ebî sorun baña
Hikmet-i Yezdân'ı vasf idem saña

Gör benüm hakkımda ki fazl-ı Bârî
Gör neler ihsân idüpdür Tengri

Ol beni ma'sûm iken kul eyledi
Devlet ü 'izzetde makbûl eyledi

Virdi hüsni eyledi ahsen beni
'Âleme toldurdı hüsnüm medhini

Yeddi yılda bend-i zindân eyledi
Soñra Mısr'a beni sultân eyledi

2415 Virdi aña saltanat-ı 'âlî ol
Deftere sıgmaz virüpdür mâlı ol

Nice dürlü irdi mihnetler baña
Vasfa gelmez söylesem cümle saña

Ol didi ogul fenânıñ devleti
Bulmaz âdem görmeyince zahmeti

Yûsuf iytdi yâ ebâ çok agladın
Firkat-i fâniyle göñli tagladın

Âhiretde hod görürdiñiz beni
Firkat-i dünyâ niçün yakdı seni

2420 Ya'kûb iytdi firkat-i dünyâ içün

Yanmadum illâ ogul ukbâ içün

Sen uşag iken itürdüm ben seni
Aldı ol ma'sûmlık efkârın beni

Ben saña hak dîni tâ'lîm itmedim
İ'tikâd-ı Hakk'ı tefhîm itmedim

Korkar idüm seni agyâr ideler
İ'tikâd-ı fâsidi ögredeler

Ol sebebden eyler idim Hakk'a zâr
Gözlerüm yaşını itmişdüm puñar

2425 Yûsuf iytdi 'avn-i Hakk'a irmişem
Anıñ ile râh-ı Hakk'ı bulmışam

Hâlik'ım kıldı 'inâyetler baña
Eyledi fazlen hidâyetler baña

Yâ ebâ irdi bize vuslat demi
Aramuzdan gitdi ol firkat gamı

Çün bize irdi Hudâ'dan dâd u şâd
Halk-ı Mısr'ı ben gerek idem âzâd

Emr ider kılsın münâdîler nidâ
Şehr-i Mısr'ın halkına idin sadâ

2430 Bu Mısır halkı kamu küçük ulu
Taşra varsunlar yarın cümle kamu

Böyledür fermân-ı sultânî size
İriser lutfıyla ihsânı size

Subh olunca taşra cümle vardılar
Ulu meydân içre varup turdılar

Gördiler ki Yûsuf'uñ nûrı zuhûr
Eyledi irdi o meydâna büdûr

Bir yüce yire çıkup itdi karâr
Geldiler dîvânına halk ne ki var

2435 Ol didi kim bir sü'âlüm var size
Şimdiki hâlde sizler nesiz bize

Anlar iytdi cümlemüz cem'-i gafîr
Satun alma kullarınuz yâ emîr

Çünki bunlar kulluk ikrâr eyledi
Yûsuf anlara acıyup söyledi

Didi Yûsuf ey cemâ'at biliñiz
Cümlemüz bizler Hudâ kullarıyuz

Ben dahı sizcileyin Hakk'a kulam
'Abd-i Hâlik'a nice mâlik olam

2440 Cümleñiz mâlımdan âzâd oluñız
Hem size olsun kamu emlâkiñiz

Ol gün anda cümle âzâd oldılar
Cümlesi 'îd eyledi şâd oldılar

Geldi herkes mülkini zabt eyledi
Yûsuf'a cümlesi du'â eyledi

Bunda vardur mü'mine müjde nihân
Ahmedî söyle anı eyle beyân

Yarın ol mahşer yirine varalar
Bir bölük kavmi tamuya süreler

2445 Ol zebânîlere teslîm ideler
Var dimezden nâra anlar gideler

Ol zebânîler ta‘accüb eyleye
Havfıñız yok mı cehennemden diye

Böyle segirdüp gidersiz nâra siz
Key ta‘accüb iderüz bu hâle biz

Anlar iyde biz nice idek karâr
Nâra emr itdi bizi Perverdigâr

Hâlik’ıñ kullarıyuz emr eyledi
Cürmüñiz var tamuya varın didi

2450 Kullarına hâkim-i ‘âdil dürür
Kullarıyuz tamusına göndürür

Emrini sındık ezel irdi melâl
İdelüm emrine bugün imtisâl

Varalum emrine bugün nârına
İlticâmuz var durur gufrânına

Ol zebânîler iyde ki havfıñız
Yog idi dünyâda emri sındıñız

Bizler ile mücrim olan sohbeti
Eylemez illâ Muhammed ümmeti

2455 İzn olundı bizlere söyleyesiz
Siz Muhammed ümmeti olmayasız

İdeler anlar nedâmetdür bize
Ne yüz ile diyelüm anı size

Biz Hudâ kulı Muhammed ümmeti
Eyledük ‘isyânı bulduk zahmeti

Nefsimiz meyl itdi dünyâ işine

Uydı şeytân-ı la'îniñ pîşine

Meyl ider olduk la'îniñ sözüne
Bizleri eyletdi 'isyân izine

2460 Var idi havf u recâ ahvâlimiz
Geldi gâlib ol recâ ikbâlimiz

Bilmeyüp nefsimize uyduk o gün
Kullarıyuz emre münkaduz bugün

Bir nidâ ire iydin kullarıma
Çün varurlar emrim ile nârıma

Sındılar emrimi anlar bunca gün
Çünki münkâd oldılar emre bugün

Gerçi anlar cürm-i nisyân eyledi
Leyki anlar kulluk ikrâr eyledi

2465 Ben gerek ki anlara lutf işleyem
Cümle 'isyân işlerin bagışlayam

Göndürün cennete siz kullarımı
Yitürüñ sohbete ol yârânımı

Yûsuf'ı ben Mısr'a sultân eyledüm
Halk-ı Mısr'ı kendine kul eyledüm

Atası geldi yanına oldı şâd
Halk-ı Mısr'ı eyledi anda âzâd

Aldugı emlâki virdi anlara
Bunca in'âm eyledi ol cânlara

2470 Ol kul iken bunca ikrâm eyledi
Atam irdi diyü in'âm eyledi

Bir diyâra şâh idi iytdi o gün
Cümle ‘âlemler ilâhıyam bugün

Hem keremim çokdur ikrâmım benüm
Cümlesinden artuk in‘âmum benüm

Geldi mahbûbum bugün dîvânıma
Hâtırıyçün ümmeti kullarıma

Ben gerek anları âzâd eyleyim
Ol habîbüm göñlini şâd eyleyim

2475 Ol habîbüm hâtırıyçün bunları
Tamudan âzâdî kıldum anları

Rahmetim erzânî kıldum anlara
Cennetüm mülkini virdüm anlara

Ol bölük varup cinâna gireler
Cennet-i rıdvâna nâ’il olalar

Yâ İlâhî hürmetine ol habîb
Bî-sü’âl eyle bize cennet nasîb

Bizde yokdur bir ‘amel lâyık size
Sen saña lâyık olanı kıl bize

VEFÂT-I HAZRET-İ YA‘KÛB ‘ALEYHİ’S-SELÂM

2480 Altı yıl azlık yılı itdi hırâm
Geldi yidinci sene oldı tamâm

Ol sene tahılı virdi halka bol
Almadı hîç birisinden nesne ol

Ol tahılın ekserini ekdiler
Ba‘zını gıdâ içün ekl itdiler

Kaldı kırk gün yengi bugda hâsılı
Kalmadı halkıñ da mîrî tahılı

Şehr-i Mısr'ın halkı cümle geldiler
Yûsuf'a biz aç diyü 'arz itdiler

2485 Senden alurduk be-her rûzî gıda
Şimdi yok biz n'idelüm açık saña

Anlara âhir Yûsuf itdi du'â
Didi ey Rezzâk-ı 'âlem ey Hudâ

Beni kassâm eyledin bu kullara
Ben seniñ rızkıñı virdüm anlara

Kalmadı bende ki rızkıñ kısm idem
Zâr iderler acıram bilmem n'idem

Saña kullar cümlesi muhtâc tâm
Sen toyur bunları Rezzâk-ı 'âm

2490 Çünki Yûsuf anlara acır nihân
Geldi Cebrâ'îl Hudâ'dan nâgihân

Söyledi Rabbüñ saña itdi selâm
Kullaruma çün acır ol hüsn-i tâm

Anlara 'arz-ı cemâl etsin 'ayân
Toyuram anıñla halkımı nihân

Kaldurur yüzden nikâbı gördiler
Hüsn-i hûnından gıdâlar buldılar

Her görenler toydı vardı işine
Böyle sürdi halkıñ işi kırk güne

2495 Gör Hudâ'nıñ kudretiyle sun'unı
Hüsn-i Yûsufla toyurdı halkını

Ahmedî bunda beşâret bulunur
‘Ârif-i bi’llâh olan anı bilür

Ol kıyâmetde benî âdem tura
Ac u muhtâc Hak dîvânına vara

Cû‘ elinden hâlleri ola yaman
Zâr-ı giryân ideler pîr ü civân

Leyki takvâ ehl-i mü’minler ide
Rabbenâ rızkıñ yiyerdük fânide

2500 Mutbah-ı hânıñ bize itdin karîb
Cümle rızk ehli alurlardı nasîb

Ni‘met-i mutbahda idi gözümüz
Subh u şâm andan gelürdi rızkımız

Biz ezelden seni bilür kullaruz
Mutbahıñ dilencisi yohsullaruz

Evvel âhir rızkı senden bilmişüz
Saña muhtâcuz kapuña gelmişüz

Virdi bu açlık bize zahmet tamâm
Bizleri toyur yâ Rezzâk-ı ‘âm

2505 Olmayınca senden ol rızk-ı vefâ
Bir karınca toyuramaz mâ-sivâ

Bir nidâ ire ki rızkım yidiñiz
Benden özge râzıkı bilmediñiz

Çün ezelden rızkı benden bilmisiz
Aç olup bugün kapuma gelmisiz

Ol habîbim Ahmed'imiñ yârısız
Sırr-ı vahdet-kârımıñ ahbâbısız

Ol habîbimiñ cemâlin gördiñiz
Anıñ ile kuvvet-i fer buldıñız

2510 Ben gerek sizi konaklayım bugün
Hûn-ı dîdâr ile toylayım bugün

Ol Mısır halkı Yûsuf'umdan yaña
Varuban zâr itdiler andan yaña

Didiler biz kûtı senden almışuz
Aç olup bugün kapuña gelmişüz

Açar oldı anlara dîdârını
Halk-ı Mısr'a eyledi gıdâsını

Kul iken acıdı ol kullarıma
Ben nice acımazam yârânıma

2515 Şâd idem bugün Muhammed yârımı
Göstürem ahbâbına dîdârımı

Da'veti olur dîvânımdur bugün
Gelsin anlar ki konagımdur bugün

Hûnî dîdârıyla bugün anları
Toylayalum râhat olsun cânları

Ol bi-lâ-keyfi görüne lâ-mekân
Göstüre yârâna dîdârı 'ayân

Her kaçan dîdâr-ı Hakk'ı göreler
Lezzet-i 'uzmâya nâ'il olalar

2520 Lezzet-i hûnı dîdârı dadalar
Ekli şürbi bilmeyüp unudalar

Cümle lezzetler kemâli andadur
Cümle hasretler zevâli andadur

Olmaya bu fırkaya sü’âl cevâb
Cennet ola anlara dârü’l-me’âb

Rabbenâ kıl bizlere bunı nasîb
Hürmetine ki anı kıldın habîb

Zulm ile bir kimse ki mahbûs ola
Ol diyârın halkı ‘usretler bula

2525 Yeddi yıl çün habs olundı ol ricâl
Gördi kıtlık il vilâyet yeddi sâl

Yetdi tahıl geldi râhat yılları
Tahıl ile toldı Mısr’ın illeri

‘Âdet-i dünyâ budur olur bu hâl
Her kemâlin var öñünde bir zevâl

Yûsuf ile yeddi yıl kaldı hayât
Atası Ya‘kûb ider âhir vefât

Yeddi yıl irdi tamâm oldı gıdâ
Rızkını bast eyledi halka Hudâ

2530 Yûsuf’ı kıldı vasî didi idin
Beni ecdâdım yanına defn idin

Tabut ile anı Ken‘ân iline
Götürüp korlar atası yanına

Yûsuf’a geldi peygamberlık ‘ayân
Dîne da‘vet itdi halkı ol zamân

Ol Zelîhâ Hânımıñ ‘ömri tamâm

Oluban uhrâya kıldılar hırâm

Ya'kûb'uñ fevti yigirmi üç sene
Oldı Yûsuf dahı gitdi ol sene

2535 Sohbetinde ol vasiyyet eyledi
Nîl'e koyun tabutum yüce didi

Defnine geldi kamu bay u gedâ
İtmediler ol vasiyyeti edâ

Ol şeher içre anı defn itdiler
Kaht irişdi şehre anı gördiler

Böyle olmaz diyü tedbîr itdiler
Ol vasiyyeti kılalum didiler

Tabutı mermere ânî basdılar
Zencîr ile Nîl içinde asdılar

2540 Yirden yüce suyun içinde nihân
Eylediler kimse görmesiz 'ayân

Ref' olundı kaht kıtlık gördiler
Ni'met irdi halka râhat oldılar

Hem bunı dahı vasiyyet eyledi
Âl ü evlâdına Yûsuf söyledi

Silsilemüzden cihâna togısar
Mûsâ adından peygamber olısar

Mısr içinde ol Benî İsrâ'il'i
Aluban Ken'ân'a gide anları

2545 Ol zamânda tabutum çıkaralar
Cism-i pâkim biylece aparalar

İleteler Ya‘kûb atam yanına
Defn ideler ravza-i cinânına

Bir zamân itdi mürûr irdi hemîn
Mısr’a mâlik oldı Fir‘avn-ı la‘în

Yûsuf’uñ neslinden irdi âniye
Geldi İmrân oglı Mûsâ fâniye

İrdi ol devletlü kâmil yaşına
Ol nübüvvet tâcı kondı başına

2550 Âyini Fir‘avn’a virdi çok yire
Kıldı Fir‘avn ile bunca mâ-cerâ

Âhiri gark oldı Fir‘avn-ı la‘în
‘Askeriyle nâ-bedîd oldı hemîn

Hazret-i Mûsâ Benî İsrâ’il’i
Başına cem‘ eyledi kabâ’ili

Yûsuf’uñ tabutunı almadılar
Taşra varınca yolı bulmadılar

Bildiler tabut olunmasa bile
Feth-i bâb olup giremezler yola

2555 İletelüm tabutı söylediler
Nirdedür Nîl’de anı bilmediler

Geldi bir karı didi Mûsâ saña
Göstürem şâfi‘ olur mısın baña

Va‘de kıldı karı anı göstürür
Alup anı vardı Ken‘ân’ı bulur

Anı dahı anasınıñ yanına
Defn iderler ravza-i cinânına

Bu fenâ bâzârına gelen gider
Müşterîdür zehr-i mevtini dadar

2560 Böyledür ‘âdet döner dehrî medâr
Küllü nefs ölüm mezâkını dadar

Her konan göçüp gider olur revân
Âhiret yurduna yürür kârubân

Bunda var cevr-i cefâ hüzn-i ‘anâ
Âhir encâmı olur dünyâ fenâ

Ger bu ‘âlemde bulunaydı vefâ
Bunda kalurdı Muhammed Mustafâ

İ‘tibâr itmediler bu fâniye
Gitdiler âbâd olan ol bâkiye

2565 Meclis-i yârân-ı sohbet andadur
Lezzet-i sultân-ı ‘işret andadur

Andadur zevk u safâ hürrem ebed
Andadur bâkî ni‘am yokdur hased

Gitdi yârân biz dahı gitmeliyüz
Bu yir altına girüp yatmalıyuz

Yatmayınca bu türâb içinde biz
Cîfe-i dünyâdan olmanuz temiz

Kıl ‘amel sâlih anı göndür öte
Varıcak makbûl olasın hazrete

2570 Âhiretde olmak istersin ma‘âf
Şer‘i tut olma yolunda ihtirâf

Ahmedî kıldır bu nazma ihtimâm

İtmedin biñ cüzden bir cüz'i tamâm

Kim bu kıssayı Hudâ medh eylemiş
Hakkına ahsen hikâyet söylemiş

Ger bunuñ meddâhı olsa hâs u 'âm
Söyleyebilmez kemâlince tamâm

Rabbenâ nazmımda noksânım katı
'Aklıma virdin bu deñlü kuvveti

2575 Yazıda hod eger noksân eyledüm
Bilmedim bilmezlik ile söyledüm

Ger hatâ kıldımsa eylerem recâ
Perde-i 'affı idindüm ilticâ

Anı kim hakka muvâfık söyledüm
Rahmet-i gufrânı me'mûl eyledüm

Anı ki sehv eyleyüp didim zarâr
Perde-i 'affıñla anı kıl sitâr

Olmışam ecrâm ile bend-i muhît
Rahmetiñden kesmezem aslâ ümîd

2580 Korkaruz gâyet umaruz cenneti
Söyledin *lâ-taknetû min rahmetî*

Rabbenâ esrârımız şây eyleme
Her dü-'âlem bizi risvây eyleme

'Afv kıl 'isyânımız gufrân ile
Mevtümüzi kıl selîm îmân ile

Cümle mü'min mü'minâtı yâ Halîm
Rahmetiñle yarlıga Yâze'l-kerîm

Fahr-i ‘âlem ol Resûl-i kâ’inât
Hürmetine vir îmân ile necât

2585 Vir salavât ol habîbiñ zâtına
Âline evlâdına ashâbına

Okuyanı diñleyeni yazanı
Yarlıga rahmetler ile yâ Ganî

Ahmed-i Âmidi’ye her kim du‘â
Eylese Hak derdine virsin devâ

Kâtibine her kim iderse du‘â
Âhiretde şâfi‘ olsun Mustafâ

Fâtihayla kim bizi yâd eyleye
Hâlik’ı nârından âzâd eyleye

2590 Fâ‘ilâtün/ Fâ‘ilâtün/ Fâ‘ilât
Vir Muhammed Mustafâ’ya salavât